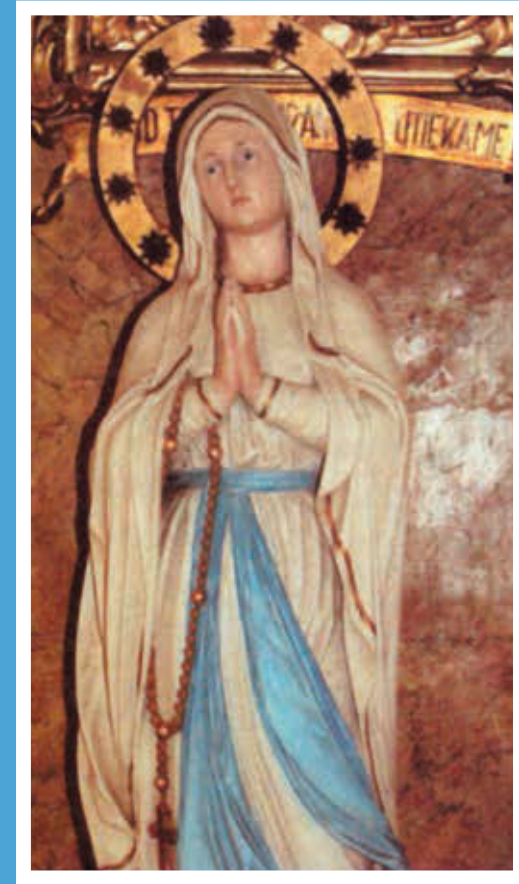

Tengernek Csillaga

2020. júl.–aug.
XXV/4. szám

Mária korszakának lapja

Ára: 350,- Ft

A pozsonyi Lourdes-i barlang kegszobra

Növeld hitemet, reményemet

Ó, hívők Atyja,
Mindazok üdvössége, kik benned remélnek,
hallgasd meg alázatos szolgáló imádságait,
melyeket könyörgő szívvel eléd tár.
Ó, Isten szeretett Fia,
ki méltóztattál Szűztől születni,
fogadd el szívem áldozatát,
te, ki az Atya jobbán ülsz.
Ó, Szentlélek, Lelke mindkettőnek,
te ujj az Isten jobbkezén,
látogasd meg titkon elmémet,
és töltsd be kegyelmeddel.
Ó, személyek szent Hármassága,
Egység és istenség,
légy figyelmes imádságaimra,
és kegyes könyörgő kéréseimhez.
Növeld reményemet, ó, szent egység,
hogy téged tisztelvén, ó, istenség,
szereteted engem megerősítsen
életem minden napján. Amen

Canterbury-i Szent Anzelm
(1033 v. 1034–1109)

Tartalomjegyzék

Szűz Mária az Újszövetségben (10.) – IV. A jegyes	1
„Jertek, imádjuk Krisztust és boruljunk le előtte”	7
Felhívás az Egyházért és a Világért a katolikusokhoz és minden jószándékú emberhez	13
Egy püspök sem menthet fel a vasárnapi kötelezettség alól.....	17
Egyetlen püspöknek sincs joga megtiltani a nyilvános miséket.....	17
A koronavírus egy büntetés a kézbe áldozás miatt	18
Rövid idő.....	19
A csoda hitet ébreszt, a hit pedig megértést.....	21
Próféták és csodák.....	28
Assisi Szent Ferenc jövődöleése, amely most teljeseedik be!.....	29
Bosco Szent János látomásai.....	30
A liturgikus megújulás tíz eleme	32
Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve A szentségtörést abba kell hagyni, az Eucharisztia nem alku tárgya	35
Mária-kegyhelyek Mély út	38
Mária kicsinyei Emeljétek szemeteket az égére!	39
Halálotok órája	41
Az Úr közlése	43
Rózsafüzér Fatima üzenete dióhéjban	47

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcstillaga.hu

E-mail: info@tengernekcstillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,

www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Budapest – Szent

Család templom

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető
a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, il-
letve e-mailen és megvásárolható a templo-
mokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem kül-
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Szűz Mária az Újszövetségben (10.)

IV. A jegyes

Mindenkor Szeplőtelen Szűz Mária

„Magához vette feleségét, de nem ismerte meg, míg a világra nem hozta (elsőszülött) fiát, akit Jégusnak nevezett.” (Mt 1, 25)

Mária nemcsak lelkében volt egészen szép, tiszta, szeplőtelen, hanem testében is: szűz volt. Szűz az, aki teste épségét sértetlenül megőrzi és tartózkodik mindennemű nemi élvezettől. Ez az evangéliumi szakasz önmagában és kifejezetten Mária Jézus születéséig való szüzességét állítja, de mi ezzel kapcsolatban kitérünk az egész kérdés tárgyalására.

Azt valljuk, hogy Szűz Mária mindenkor szűz. Ez azt jelenti, hogy szűz szülesse előtt, azaz férfi közbejötté nélkül a Szentlélek erejében foganta fiát. Szűz a szülésben, azaz szüzessége sérelme nélkül hozta világra Jézust. Szűz marad Jézus születése után is mindvégig, vagyis Máriának Jézus volt egyetlen gyermeke.

Mária szűz Jézus születése előtt.

Mária nemcsak Jézus foganása előtt élt szüzességben, hanem ezt az egyetlen gyermekét is a Szentlélek közvetlen teremtői tevékenysége által férfi kizárásával foganta. A Szentírás, ahogyan már az eddigiekből látjuk, kifejezetten állítja ezt. Összegezzük ezeket az adatokat. Az angyal köszöntésére és híradására: „méhedben fogansz és fiat szülsz” – Mária megkérdezte: „hogyan lehetséges ez, hiszen férfit nem ismerek?” Mária kérdéséből kiolvasható, hogy szándékában volt szüzessége megőrzése Józseffel való jegyessége és későbbi házassága ellenére is. Különben értelmetlen lenne ez a kérdés. Mária nehézségét az angyal kifejezetten a csodás szülésre, vagyis a szüzesség és az anyaság összekapcsolhatóságára való hivatkozással oldja meg: „a Szentlélek száll reád, és a Magasságbeli ereje borít el. Ezért a születendő szent is Isten Fia lesz”. Sőt az angyal ráirányítja figyelmét Erzsébet csodás szülésére. Mindennek nem volna értelme, ha Jézus foganása és szülesse a természet megszokott rendje szerint történt volna.

Szent Máté evangéliuma első fejezetének 18-ik sorában kifejezetten vallja Mária szüzi foganását: „Mária, József jegyese, még egybekelésük előtt méhedben fogant a Szentlélektől”. Ha Mária áldott állapota a férjével történt házasságból származott volna, érthetetlen lenne József viselkedése: el akarta jegyességét bocsátani. Viszont ezt titokban, magánúton akarta megtenni, mert meg volt győződve Mária teljes ártatlanságáról. Ezért hiába hozzák fel egyesek, hogy Mária Jézusnak a templomban való megtalálásakor így szól: „Látod, atyád és én bánkódva kerestünk”. Mária a törvényes felfogás szerint beszél. Jézus tör-

vényes házasságukban született, a törvény előtt József volt Mária gyermekének apja. De semmi esetre sincs itt szó természetes apaságról, az új élet létrehozásában az apa közreműködésén alapuló elnevezésről, hiszen szent József viselkedésével félreérthetetlenül bizonyítja, hogy a gyermek nem tőle való. S hogy nem is más férfitől, azt az angyal adja József tudtára. S ha jobban utánanézzünk, a Szentírás ennek megfelelően csak Mária fiának nevezi Jézust. Midőn Jézus megjelenik a názareti zsinagógában, a tanításán csodálkozók azt kérdezik: „Nem az ács ez, a Mária fia?” (Mk 6,3). Heródes üldözésekor azt parancsolja az angyal Józsefnek: „fogd a gyermeket és anyját, és menekülj Egyiptomba!” (Mt 2,13) Heródes halála után ugyanígy ad parancsot neki a visszatérésre: „fogd a gyermeket és anyját, és menj Izrael földjére!” (Mt 2,20) Az angyal tehát nem azt mondja: vedd gyermekedet és feleségedet, mert ez a gyermek nem Józsefé, és ennek világra hozásában Mária nem József feleségként szerepelt. A napkeleti bölcsek hódolásakor Szent József nem is volt jelen: „A házba lépve megpillantották a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva hódoltak neki” (Mt 2,10). Sok helyen Mária József elé kerül: a pásztorok „odasiettek és megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő kisdedet” (Lk 2,16). Simeon mindkettőjüket megáldja, de külön csak Máriához beszél (u.o. 2,34). Jézusnak a templomban való megtalálásakor is csak Mária szól Jézushoz (u.o. 2,48). Ez, tekintve a keletiek szokását, ahol az apa az anyát megelőzi, csak úgy érthető, ha Jézus valódi értelemben csak Mária gyermeke s nem Józsefé.

Szent Máté evangélista még azzal is bizonyítja Mária Jézus születése előtti szüzességét, hogy Izaiás próféta jövendölését Máriára vonatkoztatja s benne látja beteljesülni. Ebben a jövendölésben Izaiás mint csodás jelre hivatkozik: „Íme, a szűz fogan és fiat szül és Emmánelnek fogják hívni.” Ezért lehet jel, rendkívüli esemény, mert nem természetes úton foganja fiát, hanem szüzessége elvesztése nélkül.

Tertullianus nyomán Braun és mások, pl. Boismard Szent János evangéliuma bevezetéséből olvassák ki Mária szülés előtti szüzességét. Szerintük ugyanis az eredeti görög szöveg nem egyezik a hivatalosan elismerttel. Ennélfogva a Vulgata kijavítandó “qui... nati sunt”-ról “qui... natus est”-re, mert nem a keresztényekről van szó itt, akik... születtek, hanem Krisztusról, aki... született. Ez megfelel az Újszövetség új magyar fordításának, ahol a következőképpen hangzik ez a részlet: „Mindannak azonban, aki befogadta, hatalmat adott, hogy Isten fiává legyen, annak, aki hisz őbenne. Aki nem vérből, sem a test ösztönéből, sem a férfi akaratóból, hanem Istenből született”. Ennek a résznek hittani értelme az, hogy Szent János az Ige, Krisztus istenségét, amelyről az egész első fejezet szól, szűztől való születésével bizonyítja, Az Ige szűztől született, tehát csodás módon, nem a természet rendje szerint, hanem természetfeletti úton,

Istenhez méltó módon. Krisztus tehát szűztől született, s ez magában foglalja Mária Jézus születése előtti szüzességének kinyilatkoztatását.

A racionalista ellenvetésre, amely tagad minden természetfeletti és túlvilágit, éppen ezért Krisztus szűzi fogadását üres koholmánynak és hazug kitalálásnak minősíti, már Gábor angyal megadta a helyes választ: „Istennél semmi sem lehetetlen”. Ha valaki ugyanis hisz a Szentháromság-egy-Istenben, mennynek és földnek teremtőjében, vagyis abban, aki mindent semmiből létrehozott és termékenységet adott földnek, növénynek, állatnak, embernek, akkor már semmi nehézség sem lehet annak elfogadásában, hogy ugyanaz a teremtő Úristen saját isteni erejével pótolta azt, amire a természet rendje szerint a férfi hivatott. A csodát csak a hitetlen tagadhatja.

Mária szűz a szülésben.

Mária sértetlen marad Jézus világrahozásában is, bár a szülés valóságos volt mint bármely más anyáé. Nagy csoda ez, s ne hagyjuk figyelmen kívül, hogy éppen Szent Lukács, az orvos, értesít bennünket róla. Ő ugyanis evangéliuma második fejezetének 7-ik versében leírja, hogy a Szűzanya a szülés után azt tette újszülött fia körül, amit általában a többi anyák nem tudnak megtenni: „pólyába takarta és jászolba fektette”. Ezzel akarta az evangélista, aki különben is igen hangsúlyozza Mária szüzességét, jelezni a rendkívüli, csodás, a többi anya szülésétől teljesen elütő, szűzi szülést. A többi anya szenvedéssel hozza világra gyermekét. Erre céloz Szent János: „Az asszony is, amikor szül, szomorkodik, mert eljött az órája” (16,21). Ez az áteredő bűn következménye: „Megsokasítom gyötrelmeidet s terhességed kínjait: fájdalommal szüljed a gyermeket” (Mózes I. könyve 16). Szűz Máriát az Úristen megóvta az áteredő büntől, így mentesült annak büntetés jellegű következményeitől is. Szülésében fájdalmat nem érzett. Lelke a szeplőtelen fogantatás tisztaságában ragyog, teste pedig Jézus világrahozatala ellenére is sértetlen és romlatlan marad. Sérelem nélkül való Anya, — imádkozzuk ezért joggal a lorettói litániában. Az Egyház már ősidőktől fogva hitte a Szűzanyának ezt a kiváltságát. Az apostoli hitvallásban ezért valljuk ünnepélyesen: „Születék szűz Máriától”. Következésképpen Tovinianus tanítása, amely szerint Mária Jézus világrahozatalában elvesztette szüzességét, tévtan és eretnokség.

Mária szűz Jézus születése után.

A Szentírás kifejezett szavakkal ezt nem állítja, sehol nem is tagadja, de mint adottságot tartalmazza. Mária kérdése Gábor angyalnak a gyermek születését jelentő szavára csak úgy érthető, ha szándéka volt szüzességét mindig megőrizni. Az anyaság gondolata ellenkezett lelki beállítottságával. Az angyali üd-

vözletkor már benne élt lelkében az egész életre szóló elhatározás. Sokan azt tartják, hogy Mária szüzességi fogadalmat is tett. Ezt természetesen, tekintve Józseffel való házasságát, csakis annak tudtával és beleegyezésével tehetette. Vagy ha előbből származik fogadalma, sikerült férjét ennek az elhatározásnak megnyernie. Erről nem beszél a Szentírás, de a Szűzanya határozott viselkedése ezt sejteti. Itt is felmerül a kérdés, amit már a „Mária szűz-anya” című fejezetben feltettünk: miért kötött Mária házasságot, ha úgyszólván szűz akart maradni? A kinyilatkoztatás fényében az a legjobb válasz, hogy ezt a házasságot az isteni Gondviselés az örök isteni Ige megtestesülése miatt hozta így egybe és mindenben úgy irányította, hogy a legszentebb és a legfelségesebb célnak a legtökéletesebben megfeleljen. Isten azt akarta, hogy megtestesülő Fia házasságban, de ne házasságból szülessék. A szentírás magyarázó és a hittudósok különböző „megfelelőségi” érvekkel szolgálnak. Ilyenek: hogy ne lássák Krisztus törvénytelennek; hogy legyen a szentcsaládnak fenntartója és támasza; hogy József számunkra, akik oly tamaskodók vagyunk, a szűzi szülés bizonyosságául szolgáljon; hogy így megelőzzön másokat, akik Mária kezét kérik; Mária fiútestvér nélküli leány volt, tehát öröklő leány, akinek a Num. 36.6 értelmében saját törzséből származó férfihez kellett feleségül menni.

Mária szüzessége ellenére Józseffel kötött házassága igazi házasság. Hogyan lehetséges ez, vetheti valaki ellen, amikor nem éltek házaseletet, sőt ezt a szüzességi fogadalommal egyenesen kizárták. Mi a házasság? Férfi és nő felbonthatatlan életszövetsége. Ez náluk is megvolt. A házasság főcélja a gyermek. Ennek foganása náluk természetfeletti módon történt, de nevelését ők végezték. A házasság kötelekéből származó testi jogok elismerése és kölcsönös biztosítása lényeges, de azoknak gyakorlása nem tartozik feltétlenül a házasság lényegéhez. A keresztény házasság elsősorban nem testi kapcsolat hanem szeretetközösség, természetfeletti viszony. Ezért Szent Pál, amidőn a házasságról beszél, ezeket mondja: „Nagy ez a titok, én Krisztusra és az Egyházra vonatkoztatom” (Ef 5,32). A keresztény házasság előképe Krisztus Egyháza iránt való szeretetének és egységének. Egy házasság sem annyira tökéletes előképe ennek, mint éppen Mária és József házassága, amelyben minden Krisztusra irányult. Ezért is jelenti ki XIII. Leó pápa a Szentcsaládot minden családi közösség mintaképének.

Máriának Jézus világrahozása után megőrzött szüzessége ellen három nehézség merülhet fel a Szentírásból. Lássuk ezeket sorjában:

1) Szent Lukács Jézus születésével kapcsolatban ezt mondja: „Megszülte elsőszülött fiát, pólyába takarta és jászolba fektette” (2,7). Ebből első olvasásra úgy tűnhetik fel, hogy Jézus volt Mária elsőszülött gyermeke, utána tehát Máriának még több gyermeke is született. Aki azonban járatos a Szentírásban,

az hamar megérti, hogy itt tulajdonképpen semmi nehézség sincs. Az „elsőszülött” ugyanis a Szentírás nyelvén jogi kifejezés. Szent Lukács tehát azt akarja ezzel a szóval jelezni, hogy Jézust megilletik a mózesi törvényben az „elsőszülött” számára biztosított jogok és az ugyanott előírt köteleességek. Az elsőszülöttség méltóság, a szülők büszkesége, aki a szüleitől a magtalanság megszegyenítő jelzőjét és néha átkát eltávolítja. Az elsőszülöttet fel kellett Istennek ajánlani (Exodus 132), ahogyan majd a Szűzanya ezt meg is teszi. Az elsőszülött kifejezés tehát nem a következő gyermekekkel szemben emeli ki az első, hanem jogilag azt állapítja meg, hogy Máriának Jézus előtt nem volt más gyermeke, tehát Jézus az „elsőszülöttség” hordozója. Ezt az értelmezést már Szent Jeromos felhasználja Helvidius ellen (ML 13.192). A Szent Lukácsnál található „elsőszülött” kifejezésből tehát nem lehet arra következtetni, hogy Máriának több gyermeke is lett volna, mert ez a jogi kifejezés nem feltétlenül sorrendet jelöl, mintha az első után okvetlenül másodikkak, stb. is kellett volna következnie. Mint Jézus esetében az egyetlen gyermek is „elsőszülött”.

2) Helvidiustól Klausnerig és Loisyig sokan abba kapaszkodnak bele, hogy az Újszövetség több helyen beszél Jézus testvéreiről. Így Szent Máté: „Miközben még a néphez szól (Jézus), anyja és testvérei megálltak kint és beszélni akartak vele. Valaki megmondta neki: Anyád és testvéreid kinn állnak és beszélni akarnak veled” (12,46). Ugyanezt megemlíti Szent Márk (3,31) és Szent Lukács is (8,20). Szent János a kánai menyegző után megjegyzi: „Ezután lement Kafarnaumba anyjával, testvéreivel és tanítványaival s (2,12). Jézus Jeruzsálemben való harmadszori tartózkodása alkalmával írja Szent János: „Ezután Jézus bejárta Galileát. Nem akart Judeába menni, mert a zsidók életére törtek. Közel volt a zsidók sátoros ünnepe. Testvérei biztatták: Menj csak el innen Judeába, hogy tanítványaid is lássák cselekedeteidet” (7, 1-3). Ezekből és a hasonló helyekből, amelyeket azonban nem akarunk hosszasan idézni, egyesek azt következtetik, hogy Jézusnak voltak testvérei, tehát Mária Jézus után még több gyermeket is hozott a világra. Hogy ezt a nehézséget megoldhassuk, ismernünk kell a „testvér” szó értelmét a Szentírás nyelvén. Ennek Szent Jeromos Helvidius ellen írt könyve szerint négyféle jelentése lehet: 1) Jelenthet édestestvért, tehát azokat, akiknek anyja-apja közös; így testvérek Ezsau és Jákob, András és Péter. 2) Jelentheti a nemzetségbeli összetartozandóságot, ezért mondjuk: magyar testvér, keresztény testvér. A zsidók is testvérnek szólították egymást (Deut. 14.12), és Szent Pál is ilyen értelemben használja: „Inkább azt kívánám, hogy magam legyek átkozottként távol Krisztustól testvéreimért, test szerint való rokonaimért, az izraelitáért” (Róm 9,3). 3) Jelentheti a rokonság egyéb fokait. Ily értelemben nevezi pl. Lót a Teremtés Könyve Ábrahám testvéreinek, pedig tulajdonképpen unokaöccse volt. 4) Jelenthet szeretet-

ből, gyengédségből, érzelemből fakadó elnevezést is. A mi eseteinkben melyik jelentés jöhet számításba a négy közül? Ha jól megfigyeljük a Szentcsaládnak történetét, akkor láthatjuk, hogy az három tagból állott. Hárman menekülnek Egyiptomba, hárman térnek onnét vissza. Jézusnak a templomban történt bemutatása és megtalálása alkalmával is hárman szerepelnek, Názáretben szintén ennyien vannak. Szent Máté (13,55) pedig felsorolja Jézus „testvéreit”: Jakab, József, Simon és Judás, akiknek később (27, 56) meg is nevezi anyját, s ez nem azonos Szűz Máriával. A „testvérek” tehát nem édestestvért jelentenek, hanem valószínűleg unokatestvéreket. Ezeket különben az Újszövetség sohasem mondja Mária fiainak, hanem egyedül csak Jézust hívja így. Szent Márk pedig, amikor leírja a már említett názareti zsinagóga esetet, a görög szót névelővel használja: „Nem az ács ez, a Mária Fia?” Ez a névelőhasználat pedig a görög nyelv szabályai szerint a kizárólagosságot jelzi, vagyis Jézus Máriának egyetlen gyermeke. Ahol tehát a Szentírás Jézus testvéreit emlegeti, ott e szót tágabb értelemben kell venni a zsidó nyelvhasználat szerint. Már Szent Ágoston figyelmeztet: „A szentírásnak megvan a maga sajátos nyelve. Aki nem érti ezt, könnyen zavarba jön (ML 35, 1467). Igaz, mondhatná valaki, a görögül író evangélisták miért nem használták a világosabb, minden kétértelműséget kizáró szót, amely csak a Kolosszeiekhez írt levél negyedik fejezetének 10-ik sorában fordul elő. Holzmeisterrel, a római pápai biblikus intézet nemrég elhunyt kitűnő szaktekintélyével, felelhetünk kérdezve: és miért nem kerültek el a többi hebraizmust is?”

3) Mások meg éppen a jelenleg szemünk előtt levő részben találnak nehézséget: „Magához vette feleségét, de nem ismerte meg, amíg az világra nem hozta fiát”. Szerintük az evangélista azt állítja, hogy csak Jézus születéséig nem ismerte meg József Máriát, de utána igen. Ez a következtetés egyáltalán nem helyes, mert Szent Máté csak azt akarja hangsúlyozni, hogy József nem élt Máriával Jézus születéséig, vagyis addig, amíg József Jézus természetes apjaként számbajöhetett volna. Az utána következő időről nem beszél az evangélista, mert az már „nem tartozott mondanivalójához”.

A Szentírásban talált nehézségek tehát csak látszat nehézségek, s minél inkább utánanézzünk értelmüknek, látjuk, hogy inkább bizonyítják, mint tagadják, Mária szüzességét.

(Mihályi Gilbert O.PRAEM.: Szűz Mária az Újszövetségben, 1954., Anonymus, Róma, 101-110.o.)

„Jertek, imádjuk Krisztust és boruljunk le előtte”

*Gondolatok Tarziciusz mester nagybőjti ikonfestő táboráról
Máriapócs, A. D. 2020. 02.23. – 03.01.*

„És lábunk már itt áll udvaraidban, Jeruzsálem!” (Zsolt 122,2)

Vitéz Varga Tarziciusz kárpátaljai ikonfestő-képzőművész 2020 első telére is meghirdette ikonfestő zarándok-táborát a Máriapócsi Szűzanya udvarai-ba. A meghívásra Kárpátalja, Dunakeszi, Miskolc, Komárom, Nyíregyháza, Budapest, Nyíradony, Székesfehérvár, Pomáz és Lovászi településekről érkezett mintegy tizenhét résztvevő. A kezdő és a különböző szinteken már haladó ikonfestők társaságának és a műhelymunkának *Barna Tibor és Családja* adott otthont. Elszállásolásunkban továbbá segítséget adott a kegytemplomhoz tartozó Zarándokház. Így táboroztunk le, a szélrózsa minden irányából érkező, de egybegyűlve a Pócsi Szűzanya köpenye szegélyéhez, a nagybőjti szent negyvennap kezdetén, hogy az Istenanya közbenjárása által közelebb kerülhessünk megigazulásunk és megszentelődésünk forrásához, a mi Urunk Jézus Krisztushoz. *Az ikon hitből születik* – tanuljuk meg elsőként Tarziciusz mestertől, amely alapvetés átragyog megannyi el-elhintett igemorzsán, és a mindnyájunkat felderítő számtalan anekdotán.

„És az Ige testté lőn, és miköztünk lakozék” (Jn 1,14)

Szent katolikus hitünk központi misztériuma a Szentháromságos Egy Istenbe vetett hit és a második isteni személy *inkarnációja*. Az Isten Fia igaz megtestesülésének tanítása az egyetlen igaz hit és vallás megkülönböztető jegye. „*Az Istentől származó lelket erről ismeritek föl: Minden lélek, amely megvallja, hogy Jézus Krisztus testben jött el, az Istentől van*” (1Jn 4,2). Ez az Egyház örömteli meggyőződése kezdettől fogva, amikor a „*jámborság nagy misztériumát*” énekli: Ő „*megjelent testben*” (görög *sárx*, latin *caro*; hústest!) (1Tim 3,16).

Az Egyház Szent Pál szavaival így énekli meg a megtestesülés misztériumát: „*Ugyanazt a lelkiületet ápoljátok magatokban, amely Jézus Krisztusban volt. Ő mint Isten, az Istennel való egyenlőségét nem tartotta olyan dolognak, amelyhez föltétlenül ragaszkodnia kell, hanem szolgálai alakot öltött, kiüresítette magát, és hasonló lett az emberekhez. Külsőjét tekintve olyan lett, mint egy ember. Megalázta magát és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.*” (Fil 2,5-8)

Az *inkarnáció* hitének központi jelentősége az oka, hogy az eretnekségek kezdettől nem annyira Krisztus istenségét, mint inkább az igaz emberségét tagadják (mint a *gnosztikus doketizmus*). A tévitanítókkal szemben az Egyház az apostoli időktől kezdve hangsúlyozza az Isten Fiának valóságos megtestesülését, aki *testben* jött el. (Vö. 1Jn 4,2-3; 2Jn 7) A Niceai Zsinat (325) a

hitvallásában megvallotta, hogy Isten Fia „született, de nem teremtmény, az Atyával egylényegű”. (DS 125)

Az ikonfestészet alapja Krisztus megtestesülése

Az Egyház azt is kezdettől fogva elismerte, hogy Jézus testében „Istent látható módon megismerjük”. (karácsonyi prefáció: Missale Romanum, *usus antiquior*) Mert „Ő a láthatatlan Isten képmása, minden teremtmény elsőszülötte.” (Kol 1,15)

Mivel az Ige testté lett és valódi emberi természetet öltött magára, Krisztus „teste konkrét emberi test volt”. (Vö. Lateráni Zsinat 649-ben, 4. kánon; DS 504.) Ezért Jézus emberi arca „megfesthető”. (Vö. Gal 3,1.) Az Egyház a VII. egyetemes zsinaton (II. Niceai Zsinat 787-ben, 7. Act.: Definito de Sacris imaginibus, DS 600–603.) törvényesnek ismerte el, hogy szentképeken megjelenítsék. (vö. KEK 476)

„Összefoglalva: mi örzünk minden egyházi hagyományt, akár írásban, akár szóban hagyták ránk, anélkül hogy újításokkal helyettesítenénk azokat. E hagyományok egyike az ikonfestészet. Ez, mivel összhangban van az evangélium üzenetével, alkalmas arra, hogy megerősítse hitünket Isten Igéjének valóságos és nem elképzelt megtestesülésében, és nagy gyarapodást hozzon számunkra. Azok a dolgok ugyanis, amelyek kölcsönösen megvilágítják egymást, nyilvánvalóan azonos jelentést hordoznak.” (II. Niceai Zsinat 787-ben; Terminus COD 135)

Az ikon a mennyország ablaka

A láthatatlan és fölfoghatatlan Isten képileg ábrázolhatatlan. „De amikor elérkezett az idők teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született.” (Gal 4,4) Isten Fiának megtestesülése a képiség új rendjét nyitotta meg:

„Egykor, mivel sem teste, sem alakja nincsen, Istent egyáltalán nem lehetett ábrázolni. Most azonban, miután testben láthatóvá vált és az emberekkel együtt élt, arról, amit Istenből láttam, készíthetek képet... Mi pedig fedetlen arccal szemléljük az Úr dicsőségét.” (Damaszkuszi Szent János: *De sacris imaginibus oratio* 1, 16)

A szent kép, a liturgikus ikon elsősorban az inkarnáció szimbóluma, Krisztus megjelenítője. Mivel Krisztus testben jött el, ezért az Isten Fia ábrázolható, és mindaz, amit megmutatott és kinyilvánított nekünk. A szent ikon lényege szerint Krisztushoz tartozik. A keresztény ikonográfia képben jeleníti meg azt az evangéliumi üzenetet, amit a Szentírás szóval közvetít. A szent ikon érzékelhetővé teszi Krisztus jelenlétét az egyetlen Egyházában, kiváltképpen a liturgikus cselekményekben.

Az ikon tisztelete a megtestesült Ige előtti hódolatunk

Valójában Krisztus testének egyéni vonásai Isten Fiának isteni személyét fejezik ki. Ő ugyanis emberi testének vonásait annyira magáévá tette, hogy

szentképen megfestetten tisztelhetők, mert a hívő, aki az ő képét tiszteli, „benne a megfestett személyt imádja”. (II. Niceai Zsinat 787-ben, 7. Act.: Definito de Sacris imaginibus, DS 601.)

A megtestesült Ige misztériumára támaszkodva 787-ben a hetedik egyetemes zsinat Niceában igazolta a képrombolókkal szemben az ikonok tisztelétét: és nemcsak Krisztusét, hanem Isten Anyját, az angyalokét és a szentekét is. Isten Fia a megtestesülésével a képek új „üdvrendjét” indította el.

A keleti egyházatyák állhatatos küzdelme és munkája volt szükséges, hogy az ikonromboló irányzattal szembeszállva kidolgozzák az ikon teológiáját, tanítja Tartzícius mester. Ebben nagy szerepe volt Damaszkuszi Szent Jánosnak és Sztudita Szent Tivadarnak, akik részletesen megfogalmazták az ikonfelfogás és az ikontisztelet fő elveit.

„A kép előtt nyilvánított tisztelet az eredetinek szól” (Nagy Szent Bazil: Liber de Spiritu Sancto 18, 45) és „aki a képet tiszteli, valójában azt a személyt tiszteli, aki rá van festve”. (DS 601; vö. DS 1821–1825; II. Vatikáni Zsinat: Sacrosanctum concilium, 125; uaz, Lumen Gentium, 67.) Az ikon tisztelete nem bálványimádás, hanem egy viszonylagos tisztelet: a tisztelet nem a képnek szól, hanem az ábrázolt személynek. Ezt a tiszteletet pedig egyértelműen meg kell különböztetni az imádatól (*latria*), ami egyedül csak Istennek jár.

Az ikon és a szent liturgia

Krisztus szüntelenül jelen van Egyházában, kiváltképpen a liturgikus cselekményekben. Jelen van a szentmise Áldozatában, mint örök főpap, égis éré oltár és szeplőtelen áldozat, s leginkább az eucharisztikus színek alatt. Jelen van erejével a szentségekben, úgyhogy amikor valaki keresztel, maga Krisztus keresztel. Jelen van igéjében, mert Ő maga beszél az Egyház igehirdetése során. Végül amikor könyörög és zsoltaoz az Egyház, Ő van jelen, aki megígérte: „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük” (Mt 18,20). (SC 7)

A szent liturgia minden jele Krisztusra irányul, így az Istenanya és a szentek liturgikus ábrázolásai is. Az Úr Jézus Krisztus Isten „dicsőségének kisugárzása és lényegének képmása” (Zsid 1,3), akiben „benne lakik testi formában az istenség egész teljessége” (Kol 2,9). A szentek Krisztusban újjászületnek, és részesülnek dicsőségében, „mert tagjai vagyunk testének”. (Ef 5,30) „Mindenkinek, aki Krisztusban van, új teremtmény.” (2Kor 5,17) A Boldogságos Szűz Máriában, a Szent Angyalokban és az összes Szentekben Krisztus szépsége tündököl. A mennyország örököséről mondja Pál: „Krisztus bennetek a megdicsőülés reménye” (Kol 1,27). Őbennük látjuk „a tanúk felhőjét” (Zsid 12,1), akik égi közbenjárásukkal továbbra is törődnek a világ üdvösségével, s akikkel a hitvallásban egyességet vallunk (*communio sanctorum*). Szűz Mária és a

szentek képei megmutatják hitünknek az „Isten képmására teremtett” és az ő „hasonlatosságára” (Vö. Róm 8,29; 1Jn 3,2.) átalakult embert, és az angyalokat is, akik Krisztusban mindnyájan egy. (Jn 17,21) A szimbolika tehát Krisztus, Szűz Mária, a Szent Angyalok és a Szentek biblikus (előképi és evangéliumi), valamint az egyházi megnyilvánulásából származik.

Ikonfestő táborunkban több szentről is született ikon: megjelent Myrai Szent Miklós, Sárkányölő Szent György, Casciai Szent Rita, Pietrelcinai Szent Pio, Szent Kristóf, Szent Kozma és Szent Damján, Alexandriai Szent Katalin és még sokan mások. A régi ikonfestő testvérek többen is már félig kész állapotú táblákat hoztak el, hogy azt a Pócsi Szűzanyával fejezhessék be, a mester útmutatásait követve.

A szent képek szemlélése, az Isten igéjén való elmélkedés és az egyházi himnuszok éneklése együtt beleszövődik az ünnepelt misztériumot körbeölelő liturgikus jelek harmóniájába, hogy az szívünk legmélyére hatolhasson.

A szent ikon hitben fogan, imádságban növekszik, az Örök Ige világossága életi és a megszentelő isteni malaszt élő vízforrásaiban teljesedik be. Ikonfestő táborunk szüntelen zarándoklás e forráshoz: minden áldott napunknak ezért az imádság és a pócsi kegytemplom szent liturgiája adta kegyelmi lüktetését. Nap nap után járultunk az élő vizek forrásához Aranyszájú Szent János liturgiájában, az előszenteltek liturgiáján és a vecsernyéken. Alkalmunk volt találkozni és együtt imádkozni Főméltóságú *Kocsis Fülöp* hajdúdorogi érsek-metropolitával és *Szocsa A. Abel* OSBM nyíregyházi megyéspüspökkel is. Bűnbánatunkra a teljes búcsú elnyerésére is lehetőséget adó *szentgyónásban* bazilita szerzetestől kaphattunk feloldozást és lelki útmutatást. Két ízben részt vettünk – és liturgikus szolgálatot is teljesítettünk – továbbá a helyi római katolikus templomban *Pásztor Károly* pápai preláthus, címzetes apát szentmiséin.

Az ikonfestés a szent angyalok által vezetett út: eljutás az igaz – istenképmás és a keresztségben istengyermekké vált – önmagunkhoz, út Mária által Krisztushoz, maga Krisztus megszületése bennünk. Csöndes, de a Szentlélek isteni malasztja által vezérelt, előrehaladó folyamat. Fáradságos, küzdelmes, amely megtérésre és megszentelődésre hív. Ahogy Péter apostol hirdeti: „ *mivel ő, a Szent hívott el titeket – ti is szentek legyetek*” (1Pt 1,15) Mert az Üdvözítő maga mondja: „*Ti azért legyetek tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.*” (Mt 5,48) Az ikonfestő legfőbb célja nem lehet más, minthogy elmondhassa Pállal együtt, hogy Isten „*Fia képmását öltötte*” magára (Róm 8,29), és él, de már „*Krisztus ép*” öbenne. (Gal 2,20)

Lelki utazásunk elmélyítését elsősorban szolgálja az ikonfestészet nagy alázatot, türelmet és engedelmességet kívánó útjának megtartása, ami önma-

gában is aszkézis. De a Máriapócsra való zarándoklásunk, valamint a nagyobbított is, amely az Egyház évről évre visszatérő nagy közös zarándoklata. S ezt erősítette az ikonfestő hetünkön a Nyírcsaholyba való egyházközségi buszos zarándoklatunk, mi több a pócsi hívek 40 napon át ismételt 18 km-es gyalogos zarándoklatához való csatlakozásunk és az ott végzett liturgikus szolgálatunk.

A napok előrehaladtával az is érződött, hogy ki-ki a maga harcát vívja, s küzd a saját démonjaival; közösségünk az emberi gyengeségek megnyilvánulásaitól sem volt mentes. Zarándoklásunkat és együtt töltött időnket mégis a hit, a remény és a szeretet hatotta át, amelynek legfőbb jele az alázatos és egyszerű vidámság volt. A mélyben mindnyájunkban érlelődött a felismerés, hogy az ikonfestészetünk igazi célja nem lehet más, mint alkalmat találni a Teremtő és Megváltó, Szent és Megszentelő Isten imádsására és szeretetére, valamint a dicsőítő, hálaadó, engesztelő és kérő imádságra.

Az Istenszülő eleusza ikonja

Az ikonfestő táborban a kezdők mindnyájan az Istenszülő Szent Szűz eleusza-típusú (meghatódott) ikonját festették meg. Tarziciusz mesternek ebben a választásában aligha lehet nem észrevenni, hogy az ikonográfia *lényegéhez* szándékozta közelebb vinni tanítványait, ami a szent katolikus hit veleje: Jézus Krisztus Isten Fia Megváltó valóságos isteni és valóságos emberi mivolta. Az Istenszülő ikonjának éppen ez a sajátosság teológiája.

Krisztus emberségének alanya Isten Fiának isteni személye, mely fölvette azt, és magáévá tette fogantatása pillanatában. Ezért az alapja a Szűzanya istenanyai címének is. Amint az Efezusi Zsinat 431-ben kihirdette, Isten Fiának Mária méhében történt emberi fogantatása által Mária „*Istenszülő ..., nem azért, mintha az Ige természete vagy istensége eredetének elvét a szent Szűztől vette volna, hanem mert azt a szent és értelmes lélektől áthatott testet vette tőle magára, mellyel az Isten Igéje is személye szerint egyesült, és ezért mondjuk, hogy test szerint született.*” (DS 251)

Latinok a görögök között

Figyelemre méltó, hogy az ikonfestészet iránt érdeklődők között latin szerzetesek katolikusok sokasága áll. Ennek oka mindenképp előtt, hogy Krisztus egyetlen Egyháza, a katolikus Egyház apostoli hitletéteményt hirdet és vall, aminek ortodox (igazhitű) megnyilvánulása az ikonfestészet. A szent ikon tehát nem „kelet” vagy „nyugat” sajátja, hanem a teljes katolikus Egyházé. Az ikonfestészet és az ikonteológia az egyetemes egyház összhangját mutatja, hiszen az ikonok értelmezése a bizánci és a latin teológiában egységes. Mi több, az ikonrombolás 8. századában épp a pápák voltak azok, akik kiálltak a szent képek védelmében, illetve Kelet és Nyugat egységes értelmezését mu-

tatta az ikonok teológiája kapcsán a 787-es VIII. egyetemes (II. niceai) zsinat is, amely értelmezte az ikonok előtti vallási cselekedeteket, s megerősítette az atyák elveit.

A latin rítusú kereszténység napjainkban válságos állapotban van (lásd pl. *J. Ratzinger; R. Sarah. R. Burke, G. Müller* stb. bíborosok elemzéseit), a *modernizmus* által előidézett tendenciák jellemzően *deszakralizációt, protestantizációt*, sőt hitehagyást eredményeztek számos latin részegyházban. E hatásoktól Magyarországon sem vagyunk mentesek. A latin liturgia és spiritualitás mélységeit jobban megismerve mégis csodálatos felismerni, hogy örökségünk a keletiekéhez hasonlatos. A pócsi liturgiákön való részvételben is öröm volt felfedezni a római rítus hagyományos formája (*usus antiquior*) és a görög katolikus szent liturgia egyaránt évezredes vonásainak lényegi hasonlóságát, ami a közös apostoli gyökerekre utal. Fontos, hogy amit mi latinok az ikonfestészetben mint hitvallást és tradíciót magunkénak vallunk, kamatoztassuk a latin rítus mélyebb megismerésében, megbecsülésében és gyakorlásában, valamint a latin liturgikus és spirituális tradíciók felelevenítésében is.

Ikonszentelés

Táborunk vajhagyó vasárnappal kezdődött, és Nagyböjt 1. vasárnapjával zárult, amely egyben az igazhitűség (*ortodoxia*) vasárnapja. *Nagy Szent Bazil* liturgiáját követően, az ikonosztázion előtt kihelyezett ikonjaink fölött hangzott el *Grunda Dávid* atya ajkáról a következő szentelési ima:

Kezdet nélküli való, láthatatlan és elérhetetlen Urunk, aki hajdan az Ó szövetségben megparancsoltad, hogy fából és aranyból való kerub képmások készíttessenek a Jelenés Sátora és Salamon templom számára, és aki most nemcsak az emberi nemhez való üdvözítő jótéteményeidnek és isteni megjelenéseidnek emlékezetére készített ábrázolásokat fogadod el, hanem azokat sem veted el, amelyek a Te szentjeidnek és kegyelmeidnek emlékezetére és követésére készíttetek, hallgasd meg alázatos könyörgésünket: áldd meg ezt az ikont és adj néki kegyelmet és erőt az ördögök elűzésére és minden betegségek meggyógyítására.

Mert Te áldasz meg és szentelsz meg mindeneket, mi Istenünk, és Néked zengünk dicsőséget, a Te egyszülött Fiaddal és szentséges, jóságos és éltető lelkeddel együtt, most és mindenkor és mindörökkön örökké.

Megszenteltetik ez az ikon a Szent Lélek kegyelme és a szentelt vízzel való meghintés által az Atyának és Fiúnak és Szentléleknek nevében. Ámen

Fülep Dániel, r.k. teológus

Felhívás az Egyházért és a Világért a katolikusokhoz és minden jószándékú emberhez

Carlo Maira Vigano érsek, pápai nuncius az USA-ban
Veritas liberabit vos. Jn 8,32

Ebben a jelenlegi válságos helyzetben, mi, a Katolikus Egyház Pásztorai, hivatásunkból fakadóan szent kötelességünknek tartjuk, hogy felhívást intézzünk testvéreinkhez a püspökségekben, a papsághoz, az egyháziakhoz, Isten szent népéhez és minden jóakarató férfihoz és nőhöz.

A tények azt mutatják, hogy a Covid-19 járvány ürügyén sok esetben sérülnek az állampolgároknak az alapvető szabadsághoz való elidegeníthetetlen jogai, beleértve az istentiszteletet, a véleménynyilvánítást és a mozgásszabadságot, amelyeket aránytalanul és indokolatlanul korlátoztak. A közegészségügynek nem szabad alibiként szolgálnia ahhoz, hogy emberek millióit megfoszsanak jogaiktól szerte a világon, nem is beszélve arról, hogy megfosztják a polgári hatalmat attól a kötelezettségétől, hogy a közjó érdekében okosan cselekedjen. Ez különösen igaz, mivel egyre növekvő kétségek merülnek fel a vírus fertőzőképességével, veszélyességével és ellenállóképességével kapcsolatban. A világon sok tekintélyes tudományos és orvosi forrás hangoztatja, hogy a média Covid-19-cel kapcsolatos rémhírei teljesen megalapozatlanok.

Jó okunk van azt gondolni, hogy a járvány előfordulásáról, a hozzá kötődő halottak számáról szóló hivatalos adatok alapján, hogy vannak olyan hatalmak, amelyek abban érdekeltek, hogy pánikot keltsenek a világ népességében, amelynek kizárólagos célja a szabadságjogok elfogadhatatlan korlátozásának a bevezetése, az emberek ellenőrzése és nyomon követése. Ezen illiberális intézkedések bevezetése felkavaró kezdete a **mindenre kiterjedő ellenőrzést gyakorló Világkormány megvalósításának**.

Úgy gondoljuk továbbá, hogy egyes helyzetekben az alkalmazott korlátozó intézkedések, ideértve az üzletek és vállalkozások bezárását, olyan válságot váltottak ki, amely a gazdaság egész ágazatait lerombolta. Ez **idegen hatalmak beavatkozását okozhatja**, és súlyos társadalmi valamint politikai következményekkel járhat. A pszichológiai befolyásolás ezen formáit olyan intézkedések meghozatala révén kell a kormányzati felelősséggel rendelkezőknek megszüntetniük, amelyek megvédik az általuk képviselt polgárokat, akiknek érdekében komoly cselekvési kötelezettségük van. Hasonlóképpen, hagyni kell az embereket, hogy segítsenek családjuknak, a társadalom sejtjeinek, nem pedig indokolatlanul büntetni a gyengéket és az időseket, és fájdalom elszakadásra kényszeríteni őket szeretteiktől. A személyes és társadalmi kapcsolatok kriminalizálása szintén elfogadhatatlan része azoknak a tervében,

akik az egyének elszigeteltségét szorgalmazzák annak érdekében, hogy jobban manipulálhassák és irányíthassák őket.

Arra kérjük a tudományos társadalmat, hogy éberrel figyeljen arra, hogy a Covid-19 gyógymódjait becsületesen biztosítsák a közjó érdekében. Minden erőfeszítést meg kell tenni annak biztosítása érdekében, hogy **tisztességtelen üzleti érdekek** ne befolyásolhassák az országok vezetőinek és a nemzetközi testületeknek a döntéseit. Nem indokolt szankcionálni azokat a gyógymódokat, amelyek hatékonynak bizonyultak és gyakran olcsók, csak azért, mert prioritást szeretnének adni olyan kezeléseknél vagy oltásoknak, amelyek nem olyan jók, de amelyek a gyógyszergyártók számára sokkal nagyobb profitot garantálnak, és megnövelik a közegészségügyi kiadásokat. Engedjék meg nekünk, az Egyház Pásztorainak, hogy emlékeztessünk arra, hogy a katolikusok számára **erkölcsileg elfogadhatatlan** az abortált magzatok anyagából származó oltások kidolgozása vagy felhasználása.

Arra kérjük az országok vezetőit, hogy biztosítsák, hogy **az emberek feletti ellenőrzés** formáit, legyen szó akár nyomkövető rendszerekről, akár bármilyen más helymeghatározási módszerekről, szigorúan elkerüljék. A Covid-19 elleni küzdelemnek, bármennyire komoly is, nem szabad ürügyként szolgálnia a nagyon erős kereskedelmi és politikai érdekekkel rendelkező, nemzetek feletti testületek rejtett szándékainak a támogatására. Különösen pedig a polgárok számára lehetőséget kell biztosítani arra, hogy megtagadhassák a személyes szabadság e korlátozásait anélkül, hogy bármiféle szankciót szabnának ki azok számára, akik nem akarnak oltást, nyomkövetőt vagy más hasonló eszközt használni. Vegyük figyelembe azoknak a nyilvánvaló ellentmondásait is, akik drasztikus népszerűség-ellenőrzési politikát folytatnak, és ugyanakkor az emberiség megmentőiként tetszelegnek, minden politikai vagy társadalmi legitimitás nélkül. Végül: azoknak a politikai felelősségét, akik embereket képviselnek, semmiképpen sem szabad **büntetőjogi felelősség alól való mentességgel** rendelkező „szakértőkre” bízni.

Nyomatékosan sürgetjük a **média képviselőit**, hogy hiteles információk szolgáltatása mellett kötelezzék el magukat, és ne büntessék a véleményeltéréseket cenzúrázással, amint ez a közösségi médiában, a sajtóban és a televízióban széles körben megtörténik. A pontos információk nyújtása érdekében helyet kell biztosítani olyan hangoknak, amelyek nem egyetlen gondolkodásmóddhoz igazodnak. Ez lehetővé teszi a polgárok számára, hogy tudatosan értékeljék a tényeket anélkül, hogy a partizán beavatkozások erősen befolyásolnák őket. A demokratikus és őszinte vita a legjobb ellenszere egy, a társadalmunk szeme láttára a közelmúltban felemelkedett, majd elbukott diktatúránál is **rosszabb diktatúra** kockázatának.

Végül, mint a Krisztus nyájáért felelős Pásztorok, nem felejthetjük el, hogy az Egyház szilárdan ragaszkodik **autonómiájához a kormányzás, az istentisztelet és a tanítás** terén. Ez az autonómia és a szabadság egy istenadta jog, amelyet Urunk, Jézus Krisztus adott Neki a megfelelő célok elérésére. Ezen okból, mint Pásztorok, szilárdan ragaszkodunk ahhoz a jogunkhoz, hogy autonóm módon dönthessünk a szentmisék bemutatásáról és a szentségek kiszolgáltatásáról, ugyanúgy, mint ahogyan ragaszkodunk az abszolút autonómiához a közvetlen hatáskörünkbe tartozó ügyekben, mint például a liturgikus normák, az Oltáriszentség és a többi szentség kiszolgáltatása. Az államnak semmilyen okból sincs joga beavatkozni az Egyház szuverenitásába. Az egyházi hatóságok soha nem tagadták meg az állammal való együttműködést, ám ez az együttműködés nem hatalmazza fel a polgári hatóságokat arra, hogy bármilyen tilalmat vagy korlátozást vezessenek be a nyilvános istentisztelet vagy a papi szolgálat gyakorlására. **Isten és a hívők jogai az Egyház legfőbb törvénye**, amelyről nem áll szándékában, és nem is tud lemondani. Azt kérjük, hogy szüntessék meg a nyilvános szertartások bemutatásának a korlátozásait. (szerk. megj.: A magyar állam kezdettől fogva semmilyen korlátozást nem tett az Egyház felé, nálunk maguk a püspökök tiltották be a nyilvános szentmisét.)

Szeretnénk felhívni minden jóakarátú embert, hogy állapotához és lehetőségeihez mérten, a testvéri szeretet szellemében ne térjenek ki a közjó érdekében történő együttműködési kötelezettségük elől. Az Egyház ilyen együttműködésre vágyik, de nem hagyhatja figyelmen kívül sem a természettörvény tiszteltetését, sem az egyéni szabadságjogok garantálását. A polgári kötelezettségekből, amelyekre az állampolgárok kötelesek, következik, hogy az állam is elismerje jogaikat.

Mindnyájan arra vagyunk hivatva, hogy a jelenlegi helyzetet az evangélium tanításával összhangban értékeljük. Ez azt jelenti, hogy állást kell foglalnunk: **Krisztussal vagy Krisztus ellen**. Ne rémüljünk meg és ne ijedjünk meg azoktól, akik el akarják velünk hitetni, hogy kisebbség vagyunk: a Jó sokkal elterjedtebb és hatalmasabb annál, mint amilyenek a világ el akarja velünk hitetni. Harcolunk egy láthatatlan ellenség ellen, amely arra törekszik, hogy megossza a polgárokat, elkülönítse a gyermekeket a szüleiktől, az unokákat a nagyszüleiktől, a hívőket a lelkészeketől, a tanulókat a tanároktól és a vevőket az eladóktól. Ne engedjük, hogy a több évszázados keresztény civilizációt egy vírus ürügyével eltöröljék, és egy olyan gyűlöletes **technológiai zsarnokságot** hozzanak létre, amelyben névtelen és arctalan emberek döntenek a világ sorsáról, egy virtuális világba zárva bennünket. Ha ez is az a terv, amelyet a föld hatalmasságai nekünk szánnak, tudnunk kell, hogy Jézus Krisztus a törté-

nelem Királya és Ura, és megígérte, hogy „az alvilág kapui sem vesznek rajta erőt.” (Mt 16:18).

Bízunk az országok vezetőit és mindazokat, akik a nemzetek sorsát irányítják a Mindenható Istenre, hogy megvilágosítsa és irányítsa őket a nagy válság idején. Emlékezzenek arra, hogy amint az Úr megítél bennünket, Pásztorokat az Átala ránk bízott nyájért, ugyanúgy fogja megítélni az országok vezetőit azokért a népekért, akiket kötelességük védeni és irányítani.

Hittel könyörögjünk az Úrhoz, hogy védje meg Egyházát és a világot. A Boldogságos Szűz, a Keresztények Menedéke, el tudja taposni az ősi Kígyó fejét, és le tudja győzni a sötétség gyermekeinek terveit.

2020. május 7.

Aláírók (május 8.):

Klerikusok:

Mgr. Carlo Maria Viganò, Archbishop, Apostolic Nuncio

Cdl Joseph Zen Ze-kiun, Bishop emeritus of Hong Kong

Cdl Janis Pujats, Archbishop emeritus of Riga

Cdl Gerhard Ludwig Mueller, Prefect emeritus of Congregation of the Doctrine of the Faith

Mgr Luigi Negri, Archbishop emeritus of Ferrara-Comacchio

Mgr Joseph Strickland, Bishop of Tyler, Texas

Mgr Thomas Peta, Metropolitan Archbishop of Astana

Mgr Athanasius Schneider, Auxiliary Bishop of Astana

Mgr Jan Pawel Lenga, Archbishop emeritus of Karaganda

Mgr Rene Henry Gracida, Bishop emeritus of Corpus Christi

Mgr Andreas Laun, Auxiliary Bishop of Salzburg

Mgr Robert Muetsaerts, Auxiliary Bishop of Den Bosch

... és még sokan mások

(Forrás, ahol az összes aláíró megtekinthető és ahol aláírni is lehet: <http://veritasliberabitvos.info/>)

Egy püspök sem menthet fel a vasárnapi kötelezettség alól

A püspökök nem „menthetnek fel” a vasárnapi mise kötelezettsége alól, mert ez egy isteni törvény, mely alól „egy ember sem menthet fel” – mondta Raymond Burke bíboros.

A május 20-ai római élet fóruma élő közvetítés alatt Burke azt mondta, hogy bizonyos körülmények megakadályozhatnak abban, hogy részt vegyünk a vasárnapi misén. Ilyenkor a kötelezettség nem érvényes, de attól még az továbbra is él.

Burke elítélte a maszkos, kesztyűs vagy kézfertőtlenítőszentáldozást, mert ez nem tiszteli meg az igazságot, hogy „Krisztus nekünk adja önmagát”.

Tudja, hogy az Egyház különleges módszereket használt a fertőzöttek szentáldozásban részesítéséhez, de ezeket a módszereket soha sem alkalmazták általánosságban a többi hívőre.

A koronavírus védőoltás az abortusz által áldozatul esett gyermekektől (az abortált gyermekek szerveiből készült védőoltás) „jogosan gyűlöletre méltó” Burke szerint, a védőoltást nem lehet az emberekre erőltetni: „Nem az állam az egészség általános biztosítója, hanem Isten”.

A bíboros továbbá figyelmeztetett az állami irányítás ellen pl. microchip által, valamint a koronavírust felhasználhatják egy világkormány hirdetésére, vagy a környezetvédelemre és a hit módosítására.

(*hu.news*, 2020.05.22.)

Egyetlen püspöknek sincs joga megtiltani a nyilvános miséket

Gerhard Müller bíboros

„**Egyetlen püspöknek sincs joga megtiltani a nyilvános miséket**” címmel jelent meg interjú május 7-én a német Gerhard Müller bíborossal, a Hittani Kongregáció előző prefektusával az olasz *La Nuova Bussola Quotidiana* oldalon. Az alábbiakban csupán két részletet emelnénk ki az interjúból.

Ferenc pápa több megnyilatkozásának társszerzője, Victor Fernández La Plata-i érsek április 27-én úgy nyilatkozott a *Religión Digital* oldalnak, hogy a vasárnapi miserészvételi kötelezettség nem elengedhetetlen, és a járványveszély elmúltával akár teljesen el is törölhető. Müller bíboros erre így reagált:

Egyes püspökök, mint Victor Fernández, aki azzal büszkélkedik, hogy Ferenc pápa háttérírója, **azt állítják, hogy a vasárnapi miserészvétel kötelezett-**

sege egy az Egyház által bevezetett szabály. Ez egy újabb példája a katasztrofális teológiai felkészítésnek. A harmadik parancsolat az isteni törvényen alapul: arra kötelezi a zsidókat, hogy szenteljék meg az Úr napját. Számunkra, keresztények számára, ez a Feltámadás napja. De ugyanez Jézus parancsa: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!”. És Szent Pál azt mondja: „Valahányszor e kenyeret eszitek és e kehelyből isztok, az Úr halálát hirdetitek” (1Kor 11,26). Ez Jézus megváltó halálának és feltámadásának valódi és szentségi megjelenítése. A szentmisén a húsvéti misztérium részesei vagyunk. A II. Vatikáni Zsinat világossá tette ezt a *Sacrosanctum Concilium* és *Lumen Gentium* dokumentumokban (ld. 11. pont). És mégis vannak olyan püspökök, akik szerint a hívek túlságosan ragaszkodnak az Eucharisziához. Ez abszurd. Az Eucharisztia Isten egyetlen igaz imádása Jézus Krisztusban. Nem a liturgia számos formájának egyikéről van szó, hanem a liturgia összes formája az Eucharisziából nyeri a létét. Minden az Eucharisziából nyeri az erejét és összhangját.

Müller bíboros utalt azokra a hangokra is, amelyekről március 16-án mi is a bíboros atyáéhoz hasonló megjegyzést írtunk:

Gondoljanak azokra, akik az amazóniai szinódus előtt és közben erősködtek, hogy a bennszülött emberek számára nélkülözhetetlen az Oltáriszentség, és ezért lenne szükség női férfiak pappá szentelésére. **Most ugyanezek az emberek szégyentelenül érvelnek az ellenkezője mellett, mondván, hogy az Oltáriszentség nélkülözhető. Úgy érvelnek, mint a protestánsok, figyelmen kívül hagyva, hogy a protestáns reformáció kezdetétől fogva az Oltáriszentség áll a vita középpontjában.**

(kv blog, 2020.05.08.)

A koronavírus egy büntetés a kézbe áldozás miatt

Az Egyház történelmében először a nyilvános mise világszerte tiltott volt – mondta Athanasius Schneider püspök az élőben közvetített Római Életfórumon (május 22).

Szerinte a koronavírus csak „ürügy” a keresztények jogainak megsértésére. Ez magával hozta a „katakombák hangulatát”, amikor a papok húséges hívekkel titokban tartják a misét.

Schneider számára hihetetlen, hogy a püspökök átalakultak „merev köztisztviselőkké” azzal, hogy megtiltották a nyilvános imádatot, még a kormány előtt.

A jelenlegi helyzetet úgy lehet értelmezni, mint „az isteni büntetés az eucharisztia ötven évnyi meggyalázása és trivialisációja után” a kézbe áldozástól (1969) a radikális mise rítus reformig (1969/1970) – mondta Schneider.

A következő érveket hozza fel a kézbe áldozás ellen:

- a szentostyák morzsáit széttapossák a papok és a hívők
- a szentostyákat ellopják
- a kézbe áldozás olyan, mintha simán étkeznénk
- a kézbe áldozás sok hívő számára átváltoztatja Krisztus testét „szent kenyérré” vagy valamilyen „szimbólummá”.

Ezért „az Úr beavatkozott és szinte elvette minden hívőtől a szentmisét”.

(hu.news, 2020.05.23.)

Rövid idő

A mai Evangéliumban (Húsvét 6. hetének csütörtöke – Jézus mennybemenetelének ünnepe) Jézus búcsúbeszédének részletét hallottuk, melyben Jézus rövid időről beszél. (A mennybemenetel ünnepe át van helyezve vasárnapra...)

„Rövid idő s már nem láttok, ismét rövid idő s viszontláttok.” A tanítványok közül néhányan elkezdtek tanakodni: „Mit akarhat ezzel mondani: Rövid idő, s már nem láttok, ismét rövid idő, és viszontláttok? És hogy: az Atyához megyek?” Így töprengtek: „Mi az, hogy rövid idő? Nem értjük, mit akar vele mondani.” Jézus észrevette, hogy meg akarják tőle kérdezni, azért így szólt hozzájuk: „Azon tanakodtok egymás közt, hogy azt mondtam: Rövid idő s már nem láttok, ismét rövid idő és viszontláttok? Bizony, bizony, mondom nektek: Ti sírtok majd és jajgattok, a világ azonban örülni fog. Szomorkodtok, de szomorúságotok örömmé változik.” (Jn 16, 16-20)

Érdekes ez a kifejezés: „rövid idő”. Ez olyan megfoghatatlan. És valóban az, megfoghatatlan. Ugyan Jézus többször mondta tanítványainak, hogy keresztre fogják feszíteni, meghal, de harmadnapra feltámad (itt konkrét időről beszélt), de a tanítványok ezt nem akarták magukévá tenni. Ezért Jézus finom utalását természetes, hogy nem értették meg.

Mi az, hogy rövid idő...? Ez valóban egy tág fogalom. A búcsúbeszéd, tudjuk, hogy Júdás távozása után történt, hiszen eljött a sötétségnek, az éjszaka urának ideje, Júdás távozásakor az Evangélium csak ennyit mond: éjszaka volt.

A maradék 11-nek mondja Jézus, hogy rövid idő, hogy nem látják Őt. Ma ezt tudhatjuk, hogy ez is megoszlott, hiszen a tanítványok nagy része Jézus

elfogatásakor elfutott. Péter még egy ideig kitartott, de a kakas megszólalásakor ő is távozott, János volt az egyedüli, aki péntek délutánig ott volt Jézus közelében. Tehát az idő rövidsége az apostolok többsége részére néhány órányit tett ki.

A „rövid idő” kifejezés teljesen relatív. Mégis Jézus tudatosan ezt a kifejezést használja. „Rövid idő s már nem láttok ismét rövid idő s viszontláttok.” A „nem láttok” és a „viszontláttok” viszonylatában is megoszlott ez az idő a tanítványok tekintetében.

Ha belegondolunk az apostolok helyzetébe, valószínűleg mi sem értenénk, hogy mi az, hogy „rövid idő”. Most, utólag, az Evangélium teljességének ismeretében könnyű a helyzetünk, de az apostoloknak nagyon nehéz volt ezt felfogni, hogy mi az, hogy „rövid idő”.

„Sírnai fogtok” – rövid idő. „Szomorúságotok örömmé változik” – rövid idő. Hogyan van ez? Utólagosan nekünk könnyű, de nekik igen nehéz volt ezt tudatilag feldolgozni.

Valahogy hasonló módon vagyunk a mai világgal is. A hiteles üzenetek azt mondják, hogy „hamarosan” elkövetkezik Jézus második eljövetele. De mi az, hogy „hamarosan”?

A „rövid idő” kilenc apostolnál néhány órát jelentett, utána nem látták Jézust. Péter még egy ideig látta, János péntek délutánig látta. „Rövid idő”. Az apostoloknak hol itt, hol ott jelent meg, tehát a „rövid idő” szintén teljesen relatív volt, igen nagy szórással bírt.

Úgy tűnik, hogy Jézus visszajövetelének ígérete is hasonló szórással bír, nem tudjuk, hogy a „hamarosan” a mi időnk szerint mit jelen – néhány hónapot, néhány évet, néhány évtizedet? Nem tudjuk. A pontos időt csak a Mennyei Atya ismeri!

Mégis a jelekből azt tudjuk kiolvasni, hogy igencsak közeledik Jézus második eljövetele, melyre lelkileg készülnünk kellene. Nehéz ügy. Hogyan készüljünk...?

Valószínűleg az a legjobb készülés, ha Egyházunk alap tanítását komolyan vesszük: minden nap úgy feküdjünk le, mintha holnap már nem kelne fel. Azaz legyünk készen a végső elszámolásra. Mert nem tudjuk, hogy a „hamarosan” mikor következik be.

Azzal tudunk készülni, hogy valóban nagyon komolyan vesszük, hogy lehet, hogy holnap jön vissza Jézus Krisztus, és legyünk rá felkészülve. Nem tudjuk a holnapot...

Jézus végtelen szeretetéhez tartozik az Ő végtelen irgalmassága, mely ebben a zavaros világban is meg fog nyilvánulni, tehát várható, hogy Ő figyelmeztetni fogja a benne hívőket még egy utolsó figyelmeztetéssel, mely után ad

esélyt a javításra (ezt hívják a Nagyfigyelmeztetésnek – ezt több hiteles üzenet is tartalmazza), de ne alapozzunk erre. Teljesen mindegy, hogy mi a véleményem a Nagyfigyelmeztetés ügyében, Egyházunk alap tanítását kell szem előtt tartanunk: minden nap úgy feküdjünk le, hogy lehetséges, hogy nem kelünk fel a következő napon. Ez a lényeg. Mert nem tudjuk, hogy mikor következik be a „hamarosan”, ahogy annak idején az apostolok sem tudták, hogy mi az, hogy „rövid idő”.

Nekünk ma is rövid az idő. Rövid idő múlva lehet, hogy teljesen más világ lesz (ahogy most a vírusra hivatkozva egyik napról a másikra hirtelen minden más lett). Lehet, hogy egy váratlan napon megkérdezi tőlem Jézus, hogy számolj el életedről, mit tettél? Jó lenne Egyházunk ilyen irányú alap tanítását nap mint nap komolyan venni, mert a „hamarosan”-hoz „rövid az időnk”! Nehogy az öt balga szűzhöz hasonló sorsra jussunk!

Cselekedjünk, ne késsünk, mert „rövid az idő”!

Jánossy Gábor

A csoda hitet ébreszt, a hit pedig megértést

Gondolatok a hit és az értelem kapcsolatáról

Katolikus keresztény hitünk egyik legfőbb sajátossága, hogy Jézus Krisztusban a Szentháromságos Egy Isten tapasztalati úton is megközelíthetővé tette magát. Kisdedként *karba vehetővé* lett, az evangélium hirdetőjeként *láthatóvá és hallhatóvá* vált, feltámadottként *érinthetőnek* mutatkozott a világ Teremtője, Megváltója és a mi Életünk. A megtestesülés misztériuma és a megváltás misztériuma *tanúságtételben* továbbadott hit.

1. Jézus Krisztus a Feltámadás és az Élet

„Krisztus azonban feltámadt a halottak közül, mint az elszenderültek zsongéje.” (1Kor 15,20)

Katolikus keresztény hitünk veleje a mi Urunk Jézus Krisztus *megtestesülése*, megváltó *kínszenvedése*, *kereszthalála* és *feltámadása*.

„Ő legyőzte a halált, s felragyogtatta előttünk az életet és a halhatatlanságot, az evangéliummal.” (2Tim 1,10)

Ahogy az első Ádám által jött a halál, úgy a második Ádám által jön a halottak feltámadása. Mi keresztények a keresztségben misztikus módon magunkra öltjük Krisztus halálát és feltámadását (Róm 6,4). A Krisztusba való be-

öltözés az előfeltétele a föltámadásnak: ha vele együtt meghalunk, vele együtt élni is fogunk.

„...nem tudjátok, hogy mindnyájan, akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusra, az ő halálára keresztelkedtünk meg? Eltemettek tehát vele együtt a halálba a keresztség által, hogy amint az Atya dicsősége feltámasztotta Krisztust a halottak közül, éppúgy mi is új életben járjunk. Ha ugyanis eggyé lettünk vele halálának hasonlóságában, úgy majd a feltámadásában is egy leszünk vele. ... Ha tehát meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy Krisztussal együtt élni is fogunk, mert tudjuk, hogy Krisztus, miután feltámadt a halottak közül, már nem hal meg, s a halál többé nem uralkodik rajta. Mert halála egyszer s mindenkorra való halál volt a bűnnek; az élete azonban élet az Istennek. Ti is úgy tekintésétek tehát magatokat, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek Krisztus Jézusban.” (Róm 6,3–11)

Jézus Krisztusban tehát nekünk is életünk van. Örök életünk. „Én vagyok a feltámadás és az élet.” (Jn 11,25) – mondja az Úr. Ezért hittel valljuk a test föltámadását, és az eljövendő örök életet.

Katolikus hitünk és életünk alapja ennek az egyetlen életadó igazságnak – Krisztus győzelmének – a megtapasztalása.

2. Az incarnatio és a resurrectio tapasztalati valóság

Az Úr Krisztus a megtestesülés és a megváltás misztériumában érzékelhetővé tette számunkra az Atyaisten szeretetét.

„Az Ige TESTTÉ lőn, és miköztünk LAKOZÉK” (Jn 1,14)

„A jel pedig ez lesz számotokra: TALÁLTOK egy KISGYERMEKET, aki bepólyálva FEKSZIK a jászolban.” (Lk 2,12)

Az agg Simeon a Kisdedit „KARJÁBA vette és áldotta az Istent ezekkel a szavakkal: »Most bocsásd el, Uram, szolgádat, szavaid szerint békében, mert LÁTTA SZEMEM üdvösségedet.«” (Lk 2,28–30)

Isten Fia az emberi természet felöltésével kézzelfoghatóvá lett.

Hasonlóképpen érzékelhető valóság a feltámadás is. János húsvét hajnalán LÁTTA az üres sírt, „BEHAJOLT és MEGLÁTTA a gyolcsokat”, majd Péter után BEMENT a sírba, „LÁTTA ÉS HITT” (Jn 20,8)

A Feltámadott így szólt Tamáshoz: „TEDD ide ujjadat, és NÉZD a kezemet. Nyújtsd ki kezedet s tedd az oldalamba. És ne légy hitetlen, hanem HÍVŐ.” (Jn 20,27)

Jézus feltámadása kézzelfogható:

„NÉZZÉTEK meg a kezeimet és a lábaimat, hogy valóban én vagyok! TAPINTSATOK meg, és NÉZZETEK meg jól! Mert a szellemnek nincs húsa és csontja, de amint látjátok, nekem van. És ezeket mondva, MEGMUTATTA ne-

kik a kezeit és a lábait. Amikor pedig még mindig HITETLENKEDTEK örömkben, és csodálkoztak, megkérdezte tőlük: Van itt valami ennivalótok? Ők pedig adtak neki egy darab sült halat. Elvette, és szemük láttára megette.” (Lk 24,39–42)

3. Az Egyház hite tanúságtételen alapszik

Krisztusban való hitünk a Vele való találkozásból fakad. Az apostoli igehirdetés alapja az evangélium valóságának a megtapasztalása:

„...amit HALLOTTUNK, amit a szemünkkel LÁTTUNK, amit SZEMLÉLTÜNK, és amit a kezünkkel TAPINTOTTUNK: az élet Igéjét hirdetjük nektek. Igen, az élet megjelent, LÁTTUK, tanúságot teszünk róla, és hirdetjük nektek az örök életet, amely az Atyánál volt, és MEGJELENT nekünk. Amit LÁTTUNK és HALLOTTUNK, azt nektek is hirdetjük, hogy ti is közösségben legyetek velünk. Mi ugyanis az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal vagyunk közösségben. S azért írjuk ezeket nektek, hogy örömünk teljes legyen.” (1Jn 1,1–4)

Az apostoli igehirdetés, a tanúságtétel a Szentlélek kiadásával veszi kezdetét pünkösdkor. A Szentlélekkel eltelve állt ki Péter, és mondotta: „Az Isten azonban feloldotta a halál bilincseit és feltámasztotta. Lehetetlen is volt, hogy a halál fogva tartsa” (ApCsel 2,24)

A Krisztusban való lét egyúttal a Szentlélekben való lét is. Ha bennünk lakik annak Lelke, aki Krisztust föltámasztotta, akkor minket is föltámaszt a bennünk lakó Lelke által (Róm 8,11), és képessé tesz a tanúságtévként életre. A Szentlélek a feltámadás záloga (2Kor 5,5; Róm 8,12), és Átala valljuk meg Jézus Krisztus Urunkat (1Kor 12,3).

4. Az Egyház tanúságtétele, a hit és a tudománytalálkozás

Meggyőződésem, hogy a hit és a tudomány a föltámadott Krisztus Jézusban, és az Egyházban, mint szentségi valóságban visszavonhatatlanul összeforr egymással. Mert Jézus nyilvánvalóvá teszi, hogy ahol halálnak kellene lennie a világ törvényei szerint, ott ÉLET van Őbenne. Mert mindenki, aki a Feltámadottal találkozik, és aki hozzá kapcsolódik, az megtapasztalja, hogy „a halál többé nem uralkodik rajta”. (Róm 6,9) Vegyünk három példát.

a) A romlatlan szentek példája

Soubirous Szent Bernadett 35 éves korában halt meg, és 1879-ben temették el. A szentté avatás folyamata során három alkalommal tekintették meg a holttestét. Doktorok, papok és a város tiszteletre méltó tagjai tanúskodtak az exhumálás alkalmával. Soubirous Szent Bernadett testét romolhatatlannak ismerték fel, mivel elkerülte a bomlás természeti törvényeit. A beszámoló

Szent Bernadett minden exhumálása alkalmával megemlíti, hogy teste meglepően jó állapotban maradt fenn, noha a kezében tartott rózsafüzér megrozsdásodott. A természet törvényei szerint 141 év után a holttestnek már régen el kellett volna porladnia. Ehelyett a testben *élő* szöveteket találni, mintha csak aludna a test. Tapasztalati tény: A HALÁL NEM URALKODIK RAJTA.

A Katolikus Egyház legalább 100 hasonló esetet ismer. Ahogy Herbert Thurston atya összegzően mondja, a test ezekben az esetekben kellemes *illat*ot áraszt, gyakran *meleg* marad, nincs hullamerevség, nem indul meg a bomlás, a halál után *vérezni* kezdenek a stigmák vagy a vértanúság sebei és a végtagok rituális tartást vesznek fel. A HIT és a TAPASZTALÁS mindezekben az esetekben együtt mutatkozik meg.

b) Az Eucharisztikus csodák

Az eucharisztikus csodák közös jellemzője, hogy a pap által bemutatott szentmisében a kenyér és a bor olykor érzékszervek által is érzékelhetően Krisztus Testévé és Vérévé, valóságos hússá és vérré változnak. Mint Lanciano-ban, ahol immár több mint 1200 éve „*A hús valódi hús. A vér valódi vér. A hús és a vér embertől származik. A hús szívizomszövetből áll*” – áll a professzori dokumentációban. A tüzetes orvosi vizsgálatok konklúziója, hogy alanciano Test és Vér éppen olyan, mintha szövetmintaként frissen vették volna egy élő emberből. Ahol minden tekintetben halálra, pusztulásra, elmúlásra számítanánk, az anyag szétesésére, ott csodálatos módon ÉLETET észlelünk.

Az Eucharisztikus csodák esetében a HIT és a TAPASZTALÁS közvetlen kapcsolatba kerülnek. Az Oltárszentségen nem lesz úrrá az enyészet, hanem ÉLETET mutat.

c) A könnyező Istenszülő

A hit és a tapasztalás összekapcsoltsága mutatkozik meg a csodálatos könnyezések esetében is.

A Szűzanya gyergyói könnyezése kezdetének 10. évfordulójára 2018. február 17-én Bazsó-Dombi Attila görög katolikus atya engesztelő napot szervezett. Ennek alkalmával ért az a megtiszteltetés, hogy a gyergyószentmiklósi Szent Miklós-plébániatemplomban elmondhattam beszédemet „*Megemlékezve könnyeidről*” címmel. (Megjelent a Tengernek Csillaga folyóirat 2018. március-áprilisi számában.) Ebben a személyes tanúságtételben részletesen elmondtam, hogy az ikon, amelyet 2008. október 23–24. napjaiban látogattam, könnyezett. A fa deszkák és a képek nem szoktak könnyezni, de egy emberi személy sírhat, a Szűzanya könnyezhet. Én akkor ott voltam, és LÁTTAM, hogy az ISTENSZÜLŐ IKONJA könnyeket ont. A tapasztalásom megerősítette, amit hiszek, hogy a Szűzanya reám tekint, és Mennyei Édesanyámként

szerez. A TAPASZTALÁSOM és a HITEM a csoda hatására szorosan összekapcsolódik.

A szent ikon nem élettelen deszka és néhány ecsetvonás, nem holmi festmény, hanem a Szenttel összekapcsoló, Isten szent malasztját közvetítő, és ekképpen élő és elevenítő valóság. Az Istenszülő megszentelt ikonjáról a Szűzanya tekint le reánk! A könnyezés ÉLETRŐL tesz bizonyosságot. Összetéveszthetetlenül élőnek mutatja azt, amit halottnak vélünk.

5. Krisztus legyőzte a halált

A hit és a tudomány visszavonhatatlanul találkozik a húsvéti tanúságtételben, amikor Jézus Krisztus föltámadott halottaiból, az Élet legyőzte a Halált. Nézetem szerint ez a hit és a tudomány találkozásának a kulcsa. Amint Péter apostol mondja: „... az élet szerzőjét pedig megöltétek. Isten azonban feltámasztotta a halálból, ennek mi TANUI vagyunk.” (ApCsel 3,15) Jézus Krisztus mondja: „*Én vagyok az út, az igazság és az ÉLET*” (Jn 14,6), és ez az, amiről a hitvallónak bizonyossága van. Ezért vallja meg Péter: „*Uram, kihez mennénk? Tiéd az örök ÉLETET adó tanítás*” (Jn 6,68)

„*Ő legyőzte a halált, s az evangélium által fölragyogtatta a halhatatlan ÉLETET.*” (2Tim 1,10)

Krisztus TESTE az egyetlen Templom (Jn 20,8), amelyben harmadnapra legyőzött a halál. Ebben az értelemben hinni tényleg „csak a templomban kell”, a Templomban, Krisztus szent Testének templomában, amely egyedüli záloga az örök életnek. (Jn 6,54)

A tudomány képes észlelni az ÉLETET, és képes megtapasztalni, hogy Krisztusban ÉLET van ott is, ahol minden ismert földi törvény és emberi számítás szerint halálnak kellene uralkodni. Élet van az egyszerű anyagnak látszó Oltárszentségben, Élet az elhunyt szentekben, Élet a közönséges festménynek látszó ikonban. A magam részéről ebben látom a tudomány és a hit találkozásának nagyszerű lehetőségét. A tudomány, és különösen is a biológia lenyűgöző tapasztalata a csodálatos eseményekben az, hogy Krisztusban ÉLET van, testi értelemben is, és a halál többé nem uralkodik. Így támasztja alá a tapasztalás a hitet. Mi mást is mondhatnánk Krisztus ÉLETÉNEK TAPASZTALÁSA során, mint amit Tamás mond?...

„*Én Uram és én Istenem!*” (Jn 20,28) DOMINUS EST!

6. Az élettitok

Az élet meghatározása valójában nem megy a természettudomány számára. Hosszan lehetne taglalnia különböző megközelítéseket (mechanikus, termodinamikai, rendszerelméleti, információelméleti stb.), a lényeg, hogy definíció

helyett csupán *munkahipotézisekkel* dolgozunk ebben a kérdésben. Személyes meggyőződés, hogy soha nem is lesz kimerítő meghatározás. Az élet a biológia számára örök talány marad.

A tudomány találkozását a hittel éppen az teszi szükségessé és nélkülözhetetlenné, hogy az igazán lényeges kérdésekre – például hogy mi az élet – az értelem önmagában képtelen kimerítően válaszolni. Az értelem világozása a hit. **Credo utintelligam! Hiszek, hogy belátásra jussak!**

A HIT pedig a Pünkösdkor kiáradó *Szentlélek Isten* által adatik nekünk. (ApCsel 1,8). A bérálásban megkapjuk a Szentlélek hét ajándékát, eltölt bennünket a BÖLCSESSÉG, az ÉRTELEM és a TUDOMÁNY Lelke...

7. Credo utintelligam! Hiszek, hogy belátásra jussak!

Ha minden áron azért akarok érteni, hogy hissek, tehát az értést teszem a hit kritériumává, akkor végül sem érteni, sem hinni nem fogok.

Ugyanakkor ha a hittől megvilágosított értelem *kitartóan, de alázattal* kutat, akkor eljut a titok egyfajta megértéséig, amely az üdvössége szempontjából gyümölcsöző a számára. Ebben a megértésben az *analógia* uralkodik, amely fennáll a természetes és természetfölötti rend között (*analogiaentis*), továbbá a kegyelmi rend egésze és az egyes hitigazságok között (*analogiafidei*). Erről beszél *Hippói Szent Ágoston* egyházatya, nyomában *Canterbury Szent Anzelm* és sokan mások: **credo utintelligam** – ‘hiszek, hogy belátásra jussak’. Amit már a próféta hirdet: „*Ha nem hisztek, bizony, nem maradtok fenn!*” (Iz 7,9) (A *Septuaginta* szerint: „*nem fogtok érteni!*”)

8. A csodák megtérésre szólítanak

Az Üdvözítő az evangéliumban maga is szól a hit és az értelem kapcsolatáról, és éppen a *csodákhoz* való viszonyból kiindulva.

Figyelemre méltó, hogy az Úr Jézus azokat a helységeket, ahol *csodákat* tett, de ott mégsem tértek meg, a *hitelenségük* miatt korholja.

„*Azután a városokat, amelyekben a legtöbb CSODÁJA történt, korholni kezdte, mert nem tértek meg: »Jaj neked, Korozain! Jaj neked, Betsaida! Mert ha a CSODÁK, amelyek nálatok történtek, Tiruszban és Szidonban történtek volna, már régen megtértek volna, zsákruhában és hamuban. De mondom nektek: Tirusznak és Szidonnak tűrhetőbb sorsa lesz az ítélet napján, mint nektek. És te, Kafarnaum! Talán az égig emelkedsz? Alászállsz majd az alvilágba! Mert ha a CSODÁK, amelyek nálad történtek, Szodomában történtek volna, megmaradtak volna mind a mai napig. De mondom nektek: Szodoma földjének tűrhetőbb sorsa lesz az ítélet napján, mint neked.«*” (Mt 11,20–24)

Jézus tehát MEGTÉRÉST vár el a CSODÁI nyomán! És ennek kapcsán beszél a kicsinyeknek szóló kinyilatkoztatásról és a HIT elsőbbségéről az evilági bölcsességgel és okossággal szemben.

9. Péter szava: „Hittünk és megismertük”

„*Abban az időben így szólt Jézus:»Áldalak téged Atyám, menny és föld ura,mert elrejtetted ezeket a bölcsék és okosak elől,és kinyilatkoztattad a kicsinyeknek. Igen, Atyám, így tetszett ez neked! Mindent nekem adott át az én Atyám, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya,s az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és akinek a Fiú ki akarja nyilatkoztatni.«*” (Mt 11,25–27)

Krisztusban tanítja a katolikus Egyház igehirdetése kezdettől fogva, hogy a hit az üdvösség forrása és minden tudás kútforrása.

„*Mert a keresztség igéje azoknak, akik elvesznek, oktalanság ugyan, de azoknak, akik üdvözülnek, vagyis nekünk, Isten ereje. Mert írva van: »Elpusztítom a bölcsék bölcsességét, és az okosak okosságát megsemmisítem«. Hol van a bölcs? Hol az írástudó? Hol e világnak kutatója? Nemde oktalansággá tette Isten a világ bölcsességét? Mivel ugyanis a világ Isten bölcsessége révén nem ismerte meg bölcsességgel az Istent, úgy tetszett Istennek, hogy az igehirdetés oktalansága által üdvözítse a HÍVŐKET. Mert a zsidók csodajeleket kívánnak, a görögök pedig bölcsességet keresnek, mi azonban a keresztre feszített Krisztust hirdetjük, ami ugyan a zsidóknak botrány, a pogányoknak pedig oktalanság; maguknak a meghívottaknak azonban, zsidóknak és görögöknek egyaránt, Krisztus Isten ereje és ISTEN BÖLCSESSÉGE, Isten oktalansága ugyanis bölcsőbb az embereknél, és Isten gyöngesége erősebb az embereknél.*” (1Kor 1,18–25)

Péter apostol kafarnaumi vallomásában benne rejlik a hit és értelem kapcsolatáról szóló teljes ortodox katolikus tanítás.

Simon Péter szavai azután hangzanak el, hogy az Úr Jézus félreérthetetlenül elmondja, hogy az Ő Testének és Vérének vétele nélkül nincs örök élet. Az Ő teste valóságos étel és az Ő vére valóságos ital. (Jn 6,53.55.) Jézus ebben a beszédében az EUCHARISZTIA CSODÁJÁT teszi egyértelművé. Mire a farizeusokhoz hasonlóan a Tizenkettő is zavarba jön. Jézus megkérdezi tőlük: „*Talán ti is el akartok menni?*” (Jn 6,67)

És ekkor halljuk a főapostolt...

„*Simon Péter azt felelte: »Uram, kihez mennénk? Az örök élet igéi a tied. Mi HITTÜNK ÉS MEGISMERTÜK, hogy te vagy az Isten Szentje.«*” (Jn 6,68)

DOMINUS EST!

Fülep Dániel, r.k. teológus, biológus

Próféták és csodák

Az idei évben június elején több olvasmány foglalkozik Illés prófétával. Sokminden történik az életében, mely során újból és újból figyelmezteti a népet az Istentől való eltávolodásukra. Még csodákat is tesz hitelességének igazolására.

Baál papjaival egyedül kell szembeszállnia, hiszen a nép nagy része már bálványimádó lett. És prófétáján keresztül megmutatja Isten a hatalmát, megvédi az egy igazat a 450 bálványimádóval szemben. Mert Isten maga a Szeretet, ezért amikor már úgy néz ki, hogy a nép részéről teljessé kezd válni az Isten-tagadás, akkor küld prófétát, hírnököt, hogy figyelmeztesse a népet és annak vezetőit, hogy térjenek meg, szabad akaratukkal álljanak újból Isten mellé. Ehhez általában csodák is szükségesek, mert az okoskodó ember csak a természet rendjét felülíró dolgok hatására hajlandó Isten felé fordulni akkor, amikor már az Isten-tagadás átjárja a társadalmat.

Ha ma körülnézünk, különösen a fejlettnek mondott világban, ugyanúgy megállapíthatjuk, hogy az Isten-tagadás a társadalom nagy részét átjárta, és ez már egyértelműen behatolt az Egyházba is. Mivel Isten nem változik (sajnos az ember sem), ezért most is küld prófétákat, üzenethozókat, hogy figyelmeztessen minket: veszünkbe rohanunk! Nekünk az a komoly feladatunk, hogy a hitetlenek között megtaláljuk az „egy Illést”, az igaz hírnököt. Ez egy nehéz, komoly, felelősségteljes munka, de ha Egyházunk a maga vizsgálati eszközeivel megállapította, hogy hiteles pl. Fatima, Lourdes, Garabandal, Gobbi atya, Szőkefalva stb., akkor ne az legyen a hozzáállásunk, hogy nem akarunk hallgatni a „mai Illésre”, hanem vegyük fontolóra az ott elhangzottakat.

Ezek a mai hiteles helyeken is jellemzően történtek és néha történnek ma is csodák, melyek megerősítik, hogy Isten van jelen mögöttük.

Tudom, hogy annak idején a próféták nagy részét üldözték, megölték, nem akartak hallgatni rájuk. Tudom, hogy az ember nem változott, ma is sokan igyekeznek hitetlenül szemlélni a hiteles üzenethozókat, látnokokat, prófétákat, mert így a napi kialakult kényelmükön nem kell változtatniuk. De ez nem Isten útja. Jó lenne tanulnunk például a Niniveiektől, és nem Szodoma vétkeiben sodródni tovább...

A hitünkért mindig meg kellett és ma is meg kell dolgoznunk. Az evilág nem Isten világa. Az evilág szerint berendezett életünk nem az örök életbe, a mennyországba vezet, hanem az örök létezés másik oldalára, a pokolba, az örök kárhozatba. Biztos, hogy ezt akarjuk?

Csodák nem csak a hiteles próféták, látnokok környezetében történnek, előfordulhatnak attól teljesen függetlenül is. Hazánkban az elmúlt évtizedekben

több helyen történtek (vélt vagy valós) Oltáriszentség csodák. Érdekes jelenségnek tűnik, hogy minden ilyen vélt vagy valós Oltáriszentség csodánál az illetékes püspök még látni sem akarta a dolgokat. A korrekt kivizsgálás helyett azon igyekezett mindegyik püspökünk, hogy azok minél előbb eltűnjenek a nép szeme elől. Ezzel mintegy azt üzenve, hogy most Isten nem tehet csodát, vagyis az Isten megváltozott – bár öröknek tekintjük, hitünk szerint.

Ugyanez történt több könnyező szoborral és képpel kapcsolatban is. Kivizsgálás helyett „kivizsgálás” címszó alatti eltüntetés zajlott le, szintén több püspök részéről – ugyanúgy.

Elgondolkodtató, hogy miért van az, hogy püspökeink nem hajlandók kivizsgálni a vélt vagy valós említett eseményeket, hanem – szavak nélkül ugyan, de – azt közlik, hogy Isten, a Szűzanya ma nem tehet csodát, nem írhatja felül ideiglenesen a természet törvényeit. Pedig lehet, hogy éppen ugyanaz történik, mint Illés idején, amikor a csoda hatására tértek vissza Isten útjára a hívek. Lehet, hogy ma is erre lenne szükség, lehet, hogy ezért történnek igaznak tűnő vélt vagy valós csodák?

Merjünk és akarjunk hinni Isten évezredek óta átívelő változatlan szeretetében!

Jánossy Gábor

Assisi Szent Ferenc jövődöleése, amely most teljesezik be!

Miután röviddel halála előtt összehívta testvéreit, óvta őket az eljövendő szorongatások miatt, miközben ezeket mondta:

„Viselkedjete bátran, testvérek, legyetek erősek és bizzatok az Úrban. A szorongatás és a szomorúság nagy idői közelegnek (szó szerint: sietnek, hogy eljőjenek), melyekben világi és szellemi zűrzavar és veszélyek harapóznak el, sokak szeretete kihül és a gonosz rosszasága minden mértéket meghalad.

A démonok hatalma a szokásosnál erősebben lesz elengedve, a mi és a többi szerzetesrend szeplőtelen tisztasága annyira el lesz torzítva, hogy a keresztények között csak nagyon kevesen fognak az igazi pápának és a római Egyháznak őszinte szívvel és tökéletes szeretettel engedelmeskedni: **Valaki, akít azon szorongatás csúcspontján nem az egyházjog szerint választottak pápának, azon fog igyekezni, hogy rafinált módon (szó szerint: eszességgel) sokakba a tévedés halálos mérgét (szó szerint: a halált) csöpögtesse.**

Abban az időben a botrányok megsokszorozódnak, rendünk kettészakad, a többi szerzetesrendből sok teljesen elpusztul, mert nem mondanak ellen a téve-

désnek, hanem elfogadják. ***Olyan sok vélemény és szakadás lesz a nép körében, a szerzetesek között és a klérusban, hogyha azok a napok az Evangélium igéi szerint nem rövidülnének meg, még a kiválasztottakat is a tévedésbe vezetnék, ha nem Isten mérhetetlen irgalmasságának hatalmas árama vezetné őket.***

Szabályzatunkat és életmódunkat abban az időben néhányan a legélesebb módon támadják meg. Mérhetetlen kísértések fognak betörni. Akik akkor igaznak bizonyulnak, az élet koronáját kapják meg. De jaj azoknak, akik reményüket egyedül a szerzetesi életbe fektetve langyosak lesznek, és a kísértéseknek nem állnak állhatatosan ellen, melyek a kiválasztottak próbatételeként engedtetnek meg.

Azok, akik izzó lélekkel az igazság iránti szeretetből és buzgalomból ragaszkodnak a vallásosságához, mint engedetlenek és szakadárok üldöztetéseket és jogtalanságokat fognak elszenvedni. Mert üldözőik a gonosz lelkektől üzetve azt fogják állítani, hogy az engedelmség nagy tette (szó szerint: nagy engedelmség) Istennel szemben, az ennyire megromlott embereket megölni és a földről eltörölni.

De akkor az Úr a szorongatottak menedéke lesz, és meg fogja menteni azokat, akik Benne bíztak. És ezek, hogy Urukhoz hasonlóak legyenek, bizakodva fognak viselkedni, és a halál által az örök életet elnyerve, úgy fognak dönteni, hogy inkább Istennek engedelmeskednek, mint az embereknek; és mivel a hazugságba és a hűtlenségbe nem akarnak beleegyezni, a haláltól semmi módon nem fognak félni.

Abban az időben néhány prédikátor az igazságot agyon hallgatja (szó szerint: hallgatással betakarja), mások eltapossák és letagadják. Azok életvitelének szentsége, akik csak külsőleg vallják meg, nevetségessé válik, ami miatt az Úr Jézus Krisztus nekik nem méltó pásztorokat, hanem pusztítót fog küldeni.

(<https://fatherofloveandmercy.wordpress.com/2011/01/01/media-and-other-censorships-to-come/>)

Bosco Szent János látomásai

Bosco Szent János egy híres látomása az Egyház jövőjével kapcsolatos: 1862. május 30-án Don Bosco azt álmodta, hogy egy csupasz sziklán állt, maga előtt a végtelen tengerrel.

A hullámokon rengeteg vitorlás hadihajó sorakozott fel csatarendben. A hajók többségének orra vasból készült, és fedélzetük ágyúkkal, puskákkal és mindenféle más fegyverrel volt felszerelve.

Egyértelműen látható volt számára, hogy egy sokkal nagyobb és magasabb hajót (az Egyházat) igyeksenek éles orrukkal felsérteni, felgyújtani és bármi

módon megkárosítani. A nagy hajó oldalán és farvizén számos kisebb hajó és csónak úszott, látható módon hozzá igazodva, s mintegy megvédvé az ellenséges flotta támadásaitól. A szél azonban az ellenségnek kedvezett és a felkavart tenger is – úgy tűnt – az ellenséget segíti.

A távolban, nem nagy távolságra egymástól két oszlop volt látható a tarajos hullámok közt kiemelkedve. A magasabbikon *egy hatalmas Szentostya ragyogott, alatta egy táblával: Saluscredentium (a hívek üdvössége)*. Az alacsonyabb oszlopon pedig a Boldogságos Szűz szobra állt, e felirattal: Auxilium christianorum (a keresztények segítsége).

A pápa a nagy hajó kapitányaként felmérve az ellenség adáz dühét, mely veszélyeztette szövetségeseit, magához rendelte hajójára a kisebb járművek parancsnokait. De a vihar egyre hevesebb lett, és a parancsnokoknak vissza kellett térniük vitorlásaikra. Mikor a szélvész egy kissé elcsendesült, a pápa másodszor is magához hívatta őket.

Ekkor a vihar hirtelen megerősödött, s a pápa a kormánykeréknél állva igyekezett hajóját minden erejével megfeszítve a két oszlop közé kormányozni, de a vihar csak fokozódott és még bősztelbben söpört végig a tengeren. Az ellenség megpróbálta a pápa hajóját újfent elsüllyeszteni és égő anyagok átdobálásával felgyújtani. Minden ellenséges objektum összütet zúdított a pápa hajójára. Az összpontosított támadás azonban, a számos fegyver bevetése ellenére is sikertelen maradt, mert a pápai hajónak sikerült szabadon és biztosan átszelnie a tengert, holott minden oldalról komoly támadásnak volt kitéve. Számos sérülést és léket is kapott, azonban egy lágy szellő, mely az oszlopok felől támadt (a Szentlélek szele), azonnal betömte a sérüléseket, sőt az Egyház hajójának vitorláit újra kidagadtak a széltől.

Ekkor a támadók hajóin nagy zavar támadt, mert felrobbantak az ágyúcsövek, repedések és törések keletkeztek, ennek következtében jó néhányuk elsüllyedt a tengerben.

A harcok közepette a pápa, súlyosan megsebesült egy lövedéktől. Környezete megpróbálta ugyan a kormányt tartani, de hamarosan egy újabb lövés végzett vele, és holtan esett össze. A megmaradt ellenséges flotta felől diadalittas ordítás tört ki. A pápai hajón összesereglett parancsnokok azonban oly gyorsasággal választottak új pápát, hogy az előzőnek a halálhíre és az újonnan megválasztott neve egy időben jutott el az ellenséghez.

Erre ezeknek minden bátorságuk inukba szállt, a pápai hajó pedig az adott nehézségeket legyőzve a két oszlop közé navigált biztonságosan, és egy-egy láncsal hozzájuk erősítette magát.

Az ellenség hanyatt-homlok menekülni kezdett, de fejvesztettségükben egymásnak ütköztek és elsüllyedtek. A pápához hű kisebb csónakok és vitorlá-

sok biztonsággal révbe értek és kikötöttek valamelyik oszlopnál. Ezt követően a tengerre főséges és végtelen csend borult.

Don Bosco ehhez az álmához hozzáfűzte:

Az ellenséges hajók, a Római Egyház ellenségei, akik a legsúlyosabb szenvedéseket készítik elő az Egyház számára. Az ami eddig volt, szinte semmi ahhoz képest, ami be fog következni. Annyi veszély között két eszközzel lehet megmenteni magunkat és az Egyházat: a buzgó Mária-tisztelettel és a gyakori szentáldozással.

A Legméltóságosabb Oltáriszentség és a Szent Szűz a Római Katolikus Egyház két nagy oszlopa! Nyilvánvaló tehát, hogy az istenteleneknek e kettő a támadási pontja. Ha a külső ellenség kudarcot vallott is, de a belső ellenség az ökumenizmus leple alatt igyekszik az Eucharisziát összemosni az úrvacsorával és untalan gúnyt űzni a Mária-tiszteletből.

A liturgikus megújulás tíz eleme

Athanasius Schneider püspök ajánlotta a következő tíz pont alkalmazását, melyeket a liturgikus megújulás szempontjából alapvető fontosságúnak tart.

1. A tabernákulumot, ahol Jézus Krisztus, a megtestesült Isten, valóban jelen van a kenyér színe alatt, *a szentély közepén* kell elhelyezni, mert nincs más jel ezen a földön, ahol Isten, Emmanuel, valóban jelen van, és annyira közel az emberhez, mint a tabernákulumban. A tabernákulum jel, mely jelzi és tartalmazza Krisztus valódi jelenlétét, ezért közelebb kell lennie az oltárhoz, és az oltárral *együtt* kell lennie az egyetlen központi jelnek, amely az Eucharisztia misztériumára utal. A tabernákulum szentségét és az oltár szent áldozatát ezért nem szabad szembe állítani vagy szétválasztani, hanem mindkettőt a központi helyre, a szentélyben egymáshoz közel kell elhelyezni. A templomba belépők minden figyelmét spontán módon a tabernákulum és az oltár felé kell irányítani.
2. Az eucharisztikus liturgia során – és leginkább az eucharisztikus ima alatt – ,amikor Krisztus, az Isten Báránya feláldozza önmagát, a pap arcát *nem láthatják* a hívők. Még a szeráfok is befödtek arcukat (Iz 6,2), amikor imádják Istent. Ehelyett a pap arcának a kereszt felé kell fordulnia, a keresztre feszített Isten szimbóluma felé. [Az orientáció helyreállításával ez a probléma is megoldódna. F.D. megj.]

3. A liturgia alatt az imádatnak még több jele legyen — különösen a térdhajlítás — különösen minden olyan alkalommal, amikor a pap megérinti a megszentelt ostyát. [A hagyományos latin liturgiában a Szentség minden érintése előtt a pap térdet hajt. F.D. megj.]
4. A hívők, akik közelítenek, hogy Isten Bárányát fogadják a szentáldozásban, üdvözöljék és fogadják Őt imádatlalt, *térdre borulva*. A hívő életének melyik pillanata szentebb, mint az Úrral való szentségi találkozás? [dominusest.hu]
5. A liturgia alatt szükséges, hogy legyen több csend, különösen azokban a pillanatokban, melyek a legteljesebb mértékben fejezik ki a megváltás misztériumát. Különösen akkor, amikor a keresztdozat válik jelenvalóvá az eucharisztikus ima alatt.
6. Több külső jele legyen annak, ami kifejezi a papnak Krisztustól, a Főpaptól való függőségét, melyek még egyértelműbben mutatják, hogy a pap szavai (azaz a „*Dominus Vobiscum*”), valamint a hívőknek ajánlott áldások Krisztustól, a Főpaptól származnak és áradnak ki, nem pedig a paptól, mint magánszemélytől. Nem „én köszöntelek” vagy „én megáldalak”, hanem „én, az Úr” teszem ezeket a dolgokat. Krisztus. Ilyen jel lehet (ahogy azt évszázadokig gyakorolták) az oltármegcsókolása, mielőtt üdvözli az embereket, hogy jelezze, hogy ez a szeretet nem a paptól, hanem az oltártól áramlik; valamint az áldás előtt megcsókolni az oltárt, majd megáldani az embereket. (Ezt gyakorolták kétezer évig, majd sajnos az új rítussal eltörölték.) A meghajlás az oltáron levő kereszt felé is jelzi, hogy Krisztus fontosabb, mint a pap. Gyakran a liturgiában – a régi rítusban – amikor egy pap Jézus nevét kimondta, a kereszt felé kellett fordulnia, és meghajolnia, hogy mutassa, a figyelmet Krisztusra kell fordítani, nem pedig a papra.
7. Több jelnek kellene lennie, ami kifejezi a megváltás végtelen misztériumát. Ez elérhető a liturgikus edények lefedésével, mivel a kendő az angyalok liturgiájának aktusa. A kehely kendővel borítása, a paténát elfedő humerále [a szubdiakonusz rejti el így a paténát sollemissis miséken hagyományos rítusban - F.D. megj.], a korporálé [ostyaabrosz], a püspök kezének elfedése [liturgikus kesztyű], amikor ünnepélyes szentmisét mutat be, az áldozatórác használata, az oltár lefedése [eredetileg három terítővel melyből a legfelső két oldalt a földig ér. F.D. megj.]. Szintén ilyen jel a pap és a hívők keresztvetése. A pap keresztvetése az eucharisztikus ima alatt, és a hívők által a liturgia más pillanataiban; amikor megjelöljük magunkat a kereszttel, ez az áldás jele. Az ősi li-

- turgiában a hívők háromszor vetettek keresztet: a Gloria, a Credo és a Sanctus alatt. Ezek a misztérium kifejezései.
8. Kell lennie egy állandó jelnek, amely az emberi nyelven fejezi ki a misztériumot – ami a Latin, egy szent nyelv, amelyet a Második Vatikáni Zsinat követelt meg minden szentmise megünneplésére, és mindenhol az eucharisztikus ima egy részét mindig latinul kell elmondani. [Vö. II. vatikáni zsinat Sacrosanctum Concilium 36; 54; 91; 101. F.D. megj.]
 9. A zenének, a liturgia alatti daloknak sokkal hívebben kell tükrözniük a szent jelleget, és hasonlítaniuk kell az angyalok énekére, mint amilyen a Sanctus, annak érdekében, hogy tényleg többet tudjanak énekelni egy hangon az angyalokkal; nem csak a „Sanctus”-t, de az egész szentmisét. Szükséges lenne, hogy a pap és a hívők szívét, elméjét és hangját az Úr felé irányítsák. És hogy ez külső jelekben és gesztusokban is megnyilvánuljon. [„Az Egyház a gregorián korálist tekinti a római liturgia saját énekének.” SC 116. F.D. megj.]
 10. Azok, akik aktív szerepet töltenek be a liturgiában, mint a lektorok, vagy a könyörgéseket felolvasók, *mindig* liturgikus öltözetet viseljenek; és *csak férfiak* legyenek, nők nem, mert ez egy a papsághoz tartozó cselekmény a szentélyben. Még az olvasmányok felolvasása is erre a liturgiára irányul, mellyel Krisztust ünnepeľjük. Ezért csak liturgikus ruhába öltözött férfiaknak kellene a szentélyben lenniük.

A magyarázó megjegyzéseket írta Fülep Dániel r.k. teológus. A szerk.

Angol eredeti: <https://www.gloriadei.io/ten-elements-of-a-renewal-of-the-liturgy/>

Magyar fordítás: karizmatikus.hu

Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve

A szentségtörést abba kell hagyni, az Eucharisztia nem alku tárgya

Sarah bíboros

A Daily Compass- nak adott exkluzív interjúban az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció előljárója az „elvihető” szentáldozás kérdéséről és azokról a jelenleg folyó alkudozásokról beszélt, amelyekkel megpróbálják biztosítani, hogy az Eucharisztia elvétele, elvitele a megfelelő elővigyázatossággal történjen. Nincs kompromisszum: „az Eucharisztia egy olyan ajándék, amit Istentől kapunk, és amelyet méltó módon kell fogadnunk. Nem vagyunk a szupermarketben.”

„Senkinek nincs joga, hogy meggátoljon egy papot abban, hogy gyóntasson és áldoztasson.” „Van egy szabály, amit tisztelni kell: a hívek szabadon áldozhatnak, kézben vagy nyelvre.” „Ez hit kérdése, a probléma lényege a hit válsága a papság, a papi hivatások körében.” „Az online közvetített mise félrevezető a papok számára is, nekik Istenre kell nézniük, nem a kamerába.”

„Ez hit kérdése, és, ha mi valóban tudatában vagyunk annak, hogy mit is ünneplünk a szentmisén és hogy mi az Eukarisztia, akkor a szentáldozás kiszolgáltatásának bizonyos módjai még csak eszünkbe sem jutnak.” Sarah bíboros az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció prefektusa nyilvánosan válaszolt a hívek aggodalmaira, akiknek nemcsak a szentmiséről kellett lemondaniuk, hanem még azokkal a megdöbbentő és bizarr javaslatokkal is szembesültek, amelyek szerint csak korlátozott számban lehet majd visszatérni a nyilvános szentmisékhez, hiszen csak így biztosítható a szentáldozás kiszolgáltatásának higiéniai biztonsága.

Nemrég Olaszországban beszéltek egy olyan megoldásról, amelyet Németországban már alkalmaznak néhány helyen, ahol Krisztus testét „becsmagolják”.

„Ahhoz, hogy megengedjük az olasz katolikusoknak, hogy fertőzésveszély nélkül áldozhassanak újra állítja a „La Stampa” című újság megfontolandó a „csináld magad” formájú áldozás a „fogd és vidd” ostyákkal. A pap az előzőleg megszentelt ostyákat egyesével műanyag tasakokba zárja, és polcokon helyezi el a templomban.”

„Nem, nem, nem!- válaszolta Sarah bíboros megdöbbenve a telefonba- ez teljességgel lehetetlen. Az Úr tiszteletet érdemel, nem tehetjük őt egy tasakba. Nem tudom, hogy ki találta ki ezt az abszurditást. Még ha igaz is, hogy az Eucharisziától való megvonás bizonyosan szenvedés, az nem lehet alku tárgya, hogy hogyan áldozunk. Mi magasztosan áldozunk, méltóan Istenhez, aki hozzánk jön. Az Eucharisziát hittel kell kezelnünk, nem kezelhetjük úgy, mint valami közönséges tárgyat, nem vagyunk a szupermarketben. Ez teljes téboly.”

Valami ilyesmi már megtörtént Németországban.

Sajnálatos módon sok mindent csinálnak Németországban, ami nem a katolikus hit szerint való, de ez nem azt jelenti, hogy utánozni kellene őket. Mostanában hallottam egy püspököt, hogy a jövőben nem lesz több Eucharisziát kiszolgáltató mise, csak az Ige liturgiája. Dehát ez protestantizmus.

Ahogy ez lenni szokott, most is a kivételes körülményekre hivatkozó indokok diadalmaskodnak: eszerint a híveknek szükségük van a Szentáldozásra, amitől megfosztották őket egy ideje, de mivel a fertőzés veszélye még mindig magas, hát muszáj egy kompromisszumot találni.

Két dolog van, amit mindenképpen tisztázni kell. Az első, hogy az Eucharisztia nem jog vagy kötelesség, hanem ajándék, amelyet ingyenesen kapunk Istentől, és amelyet mélységes tisztelettel és szeretettel kell fogadnunk. Az Úr egy személy, senki sem fogadná az általa szeretett személyt egy tasakban vagy más méltatlan módon. Ha meg vagyunk fosztva az Eucharisziától, arra nem válasz a megszenteltetés. Ez igazán hit kérdése, és ha hiszünk, akkor nem kezelhetjük ezt a kérdést méltatlan módon.

És mi a második kérdés?

Senki sem gátolhat meg egy papot a gyóntatásban és az áldozás kiszolgáltatásában, senkinek nincs joga megállítani őt. A szentséget tisztelni kell. Tehát ha nem is lehetséges résztvenni a szentmiséken, a hívek kérhetik a gyóntatást és a szentáldozás kiszolgáltatását.

A szentmisékről szólva, mit gondol a szentmisék online vagy televíziós közvetítéséről?

Ehhez nem szokhatunk hozzá. Isten testté vált. Ő hús és vér, nem valamilyen virtuális valóság. Ez ugyancsak tévútra vezet a papokat. A Szentmisén a papnak Istenre kell néznie, ahelyett, hogy azt szokná meg, hogy egy kamerába nézzen, mintha egy műsorban lenne. Nem folytathatjuk így.

Térjünk vissza a szentáldozáshoz. Pár héten belül remélhetjük, hogy a nyilvános szentmiséket visszaállítják. És eltekintve a szentségtörőbb megoldásoktól, vita van arról is, hogy vajon melyik a megfelelőbb, a nyelvre vagy

a kézbe történő szentáldozás-e, és ha az utóbbi, akkor ez hogyan valósuljon meg. Mit kellene tenni?

Már van egy szabály az Egyházban, amit tiszteletben kell tartani: a hívek szabadon dönthetnek, hogy a nyelvre vagy a kézben áldozást választják-e.

Az utóbbi években voltak olyan aggályok, miszerint nyilvánvaló támadás indult az Eucharisztia ellen. Először is itt volt az elváltak és újraraházasodtak kérdése, a „legyen szentáldozás mindenkinek” zászlaja alatt, később a közös áldozás a protestánsokkal. Aztán jöttek a javaslatok, hogy az Eucharisziát tegyék elérhetővé az Amazonas vidékén és olyan helyeken, ahol kevés pap van; most pedig itt van a szentmisék kérdése a koronavírus idején...

Ez nem kellene meglepjen bennünket. A gonosz erőteljesen támadja az Eucharisziát, mivel ez az egyházi élet lelke. De én hiszem, mint ahogyan már írtam a könyveimben, hogy a probléma lényege a hit válsága a papi hivatásban. Ha a papok tudatában vannak annak, hogy mi a szentmise és mi az Eucharisztia, akkor a celebrálás bizonyos módjai vagy bizonyos elképzelések a szentáldozásról még csak eszükbe sem jutnak. Jézust nem lehet így kezelni.

Forrás: (newdailycompass)

Fordította: Zsók Andrea

(katolikus.ma, 2020.05.18.)

**Megjelent a 10. NEK füzet is!
A füzetek megrendelhetők Alapítványunknál!
300.- Ft/db + postaköltség**

Mária- kegyhelyek

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

Mély út

A címlapon a pozsonyi Mély úti Lourdes-i barlang régi kegyszobra látható, amely 1892-től 1946-ig állt az ottani sziklabarlangban. Jelenleg az irgalmasok pozsonyi templomának jobb hátulsó mellékoltárát díszíti. A Mély úti kegyhelyet özvegy gróf Szápáry Béláné alapította 1889. július 16-án és a barlang fenntartására 2000 korona alaptőkét biztosított halála utánra, addig ő maga állta a fenntartás költségeit. A Szűzanya itteni hathatós közbenjárását 4212 kegytábla bizonyítja, a közel száz, mára olvashatatlanná vált tábla nincs benne ebben a számban. A köszönetet mondó szövegek tizenkét nyelven íródtak, legtöbb a szlovák (1782), utána a magyar (1360) és a német (809) következik. A közeli kolostor kapucinus szerzetesei jártak ide és három nyelven, testvéri békében vezették a rózsafüzér imádságot.

A hely kialakítása után a barlang az alapítást követően három évvel, 1892-ben készült el és megáldása ugyanezen év szeptember 18-án történt. Oroszországtól Amerikáig terjed a hálálkodó hívek származási helye. Csodás megtérésekről is tanúskodnak a táblák, például az 1950-es évek egyik, egyházüldöző vérbírója – számos egyházit juttatott börtönbe – 1958-ban Szűz Mária mindig segít – fölirat alá vésette nevét.

Ma is élő kegyhely, ahol évről évre sokan kérik a Boldogságos Szűz Mária égi, édesanyai pártfogását.

†Török József

Emeljétek szemeteket az égre!

„Emeljétek szemeteket az égre!” — mondtam a kis Luciának utolsó megjeleneésem végeztével, ami 1917. október 13-án történt Fatimában, a szegény Cova da Iriaban. És ő, a megszámlálhatatlan tömeghez fordulva felszólította őket, hogy nézzenek a Nap felé.

Akkor kezdődött el az a rendkívüli tünemény, amit mindenki mély meghatottsággal szemlélt, s amit „napcsodának” neveztek el.

Ez volt jelenéseim valódiságának a bizonyossága! Ez jelezte mindenki számára, hogy égi Édesanyátok leszállt az égből, mint a „napba öltözött Asszony”.

Emeljétek szemeteket az égre! – mondom ismételten ezekben a napokban, midőn azokat az eseményeket élitek meg, melyeket Fatimában előre megmondtam nektek.

Emeljétek fel szemeteket abból a világból, amelyben éltek, amely annyira romlott, megmerevedett, az önzéstől, a gyűlöletől, a bűntől és az annyira elterjedt gonoszságtól.

Emeljétek fel szemeteket annak az emberiségnek a köréből, amelyet a rossznak szelleme tart fogva, s amely megalkotta az Isten nélküli társadalmat, és amely imádatlansággal borul le a hamis istenségek előtt: a pénz, a gyönyör, a gőg és a kevélység, az erőszak és a tisztátalanság bálványai előtt.

Emeljétek fel szemeteket azokban az időkben, melyekben éltek: a fájdalmas tisztulás és a nagy szorongatás idejéből.

Rossz idők járnak rátok, mert az emberek szíve megromlott, bezárult, kihűlt, megkérgesedett és nagy szárazság öntötte el. Ezen a világotokon, ezen az emberiségen és ezen az időszakon a Sátán állította fel uralmát, és biztos gazdaként uralkodik rajta. A rossz erői az istentelenség és a szabaddkőművesség sötét hatalmával elérték a győzelmüket.

Mit kell tennetek, szegény gyermekeim, akik ekkora veszélyeknek vagytok kitéve, és akiket annyira szeret és oltalmaz a ti égi Édesanyátok?

Emeljétek fel szemeteket, mert közel van szabadulástok. Az égből jön el számotokra a fény és a szentség új korszaka. Az égből jön a Sátánnak és az egész gonosz seregének végleges legyőzése. Az égből jön el hozzátok Krisztus dicsőségének fényes ragyogásában, isteni hatalmának fehér lován lovagolva.

Ma, midőn égi Édesanyátok megjelenésének évfordulóját ünneplitek, mint a Napba öltözött Asszonyt, felszólítlak mindnyájatokat, hogy emeljétek szemeteket az égre, mert akkor a megnyílt mennyben egy fehér ló jelent meg. Lovasa a Hűséges és az Igaz, igazságosan ítél és harcol. Szeme olyan, mint a lobogó tűz, fején ékes diadém, rajta olyan név, amelyet senki sem ismer, csak Ő maga. Vértől ázott ruhát viselt. Neve: Isten Igéje. A mennyei seregek tiszta fehér gyolcsba öltözve fehér lovon kísérték. Szájából éles kard tört elő, hogy azzal sújtson a nemzetekre. Vasvesszővel fogja kormányozni őket, és taposni fogja a Mindenható Isten haragja tüzes borának sajtóját.

Köntösén csípő magasságban ez a név volt írva: „Királyok Királya, uralkodók Ura”.

Emeljétek tehát szemeteket az égre ti szeretett és nekem szentelt fiaim, mert a fényes felhőkön jön el hozzátok az Én Fiam, Jézus, dicsőségének fényében, hogy megalapítsa köztetek szeretetének birodalmát, a szentség, az igazságosság és a béke birodalmát.”

Milánó, 1992. október 13.

A fatimai utolsó jelenés 75. évfordulója

A Szűzanya nagy szeretettel emlegeti, hogy Fatimában az utolsó jelenéskor felszólította Lucián keresztül a népet, hogy nézzenek a Napba, és szemléljék a „napba öltözött Asszonyt”, aki a Napban mutatja meg jelenlétét, hatalmát. Egy csoda, mellyel igazolja magát a Szűzanya. A népek – és sokszor a papoknak is – kell a csoda az égi jelenségek, megnyilatkozások igazolására. Mégis szeretjük a csodákat eleve elvetni...

Most is kéri a Szent Szűz, hogy emeljük fel a tekintetünket ebből a romlott, megmerevedett világból, mely körülvesz minket – a hamis isteneket imádó világból (hamis istenségek: pénz, gyönyör, gőg, kevélység, erőszak, tisztátalanság). Vegyük észre, hogy a körülöttünk levő világon valóbana Sátán uralkodik, a Sátán biztos gazdaként uralkodik a világon, úgy tűnik a jelekből, hogy győzelemre állnak.

Minezek mellett, mindezek ellenére emlejük fel tekintetünket, mert ez azt jelenti, hogy közel van Krisztus dicsőséges visszaérése! Tekintsünk előre, és ez tartson életben bennünket.

A nemzetek megítélése közel van. A fényes felhőkön érkező Jézus Krisztus dicsőségének fényében fog érkezni, hogy megalapítsa szeretetének birodalmát köztünk!

Jánossy Gábor

Halálotok órája

„Szeretett fiaim! Ma imádságban gyűltök össze azokra a testvérekre emlékezve, akik a hit jelében költöztek el közületek és most a béke álmát alusszák.

Mekkora az Én különösen szeretett és Szeplőtelen Szívemnek szentelt fiaimnak a száma, akik beköltöztek immár az Úr örömébe!

Sokan részesednek közületek az öröm teljességében, az Isten tökéletes birtoklásában és az angyali seregekkel együtt fényként ragyognak a mennyei örök boldogságban.

Sokan közülük a tisztítóhelyen vannak, ám azzal a bizonyossággal, hogy üdvösségük örökre szól, de most még a tisztulás szenvedései közepette, hogy majd Istent teljesen birtokolhassák, amely birtoklás itt még nem teljes és tökéletes.

Ma el akarom mondani nektek, hogy ezek a ti testvéreitek különös módon közel vannak hozzátok, és ők alkotják az Én győzelmes seregem legértékesebb részét.

Egyetlen seregem van nekem, amint az Egyház is egyetlen, amely a Szentek Közösségének örömteli megtapasztalásában egyesült.

A szentek közbenjárnak értetek, megvilágítják utatokat, segítenek benneteket az ő tisztaságos szeretetükkel és megvédenek titeket az Én ellenfelem törbecsaló csapdáitól és aggódva várják a veletek való találkozás pillanatát. A tisztuló lelkek imádkoznak értetek, szenvedéseiket a ti javatokra ajánlják fel, és a ti imáitok segítik megszabadulniuk őket azoktól, hogy belépjenek a mennyország örök boldogságába. Azok a szentek, akik a Földön Szeplőtelen Szívemnek szentelték magukat, s így szeretetből koszorút fontak nekem, hogy enyhítsék égi Édesanyjuk fájdalmait, idenfenn dicsőségem legszebb koronáját képezik! Ők ott állnak trónusom mellett és követik égi Édesanyátokat, bármerre jár.

Azok a tisztuló lelkek, akik a Földön az Én seregemhez tartoztak, most itt különleges módon egyesülnek velem, sajátosan érzik jelenlétemet, ami megédesíti szenvedésük keserűségét és megrövidíti tisztulásuk idejét.

És Én magam megyek értük, hogy karjaimba fogadjam őket, és bevezessem a mennyország felfoghatatlan örömébe.

És ily módon vagyok ott mindig mindegyikötök mellett szeretett és Szívemnek szentelt fiaim a ti fájdalmas földi vándorlásotok alatt, de különösen ott vagyok halálotok óráján.

Hányszor ismételtétek el a rózsafüzérben ezt az imádságot: „Asszonyunk Szűz Mária, Istennek szent Anyja, imádkozzál érettünk bűnösökért most és halálunk óráján”. Ez egy olyan imádság, amit Én nagy örömmel hallgatok, és amit mindig meghallgatok.

Ha Anyaként ott állok minden egyes gyermekem mellett a halál órájában, akkor különösen mellettetek állok ott, akik azóta, hogy nekem szenteltétek magatokat, mindig Szeplőtelen Szívem biztos menedékében éltetek.

Halálotok óráján megdicsőült testem ragyogásával ott vagyok a közeletekben, anyai karjaimba fogadom lelketeket és Jézusom elé viszem a külön ítéletre.

Gondoljátok el, mennyire örömteli lehet ez a találkozás Jézussal azon lelkek számára, akiket az Ő saját Édesanyja mutat be nekik!

Mert Én szépségemmel fedem be őket, szentségem illatával megajándékozom Őket, így tisztaságom tündöklő fehérségével a szeretet ragyogó palástját adom rájuk, ahol még valami folt van, azt anyai kezemmel letörölöm róla, hogy azt a ragyogást kölcsönözsem nektek, ami lehetővé teszi számotokra, hogy beléphessetek a mennyi örök boldogságba.

Boldogok azok, akik égi Édesanyátok mellett halhatnak meg. Igen, boldogok, mert az Úrban hunytak el, megszabadulnak fáradalmaiktól és jótetteik elkísérik őket.

Szeretett és Szeplőtelen Szívemnek szentelt fiaim, ma arra hívlak benneteket, hogy egyre bensőségebb kapcsolatot alakítsatok ki velem életetek folyamán, ha meg akarjátok érezni azt a nagy örömet, hogy mellettetek állok és anyai karjaim közé zárom a lelketeket a halál pillanatában!”

Dongo (Como), 1992. november 2.

A Szűzanya halottak napján örömet fejez ki, hogy a neki szentelt fiainak igen nagy száma már az Úr örömében van. Azonban megjegyzi, hogy sokan még a

tisztítóhelyen várakoznak, a tisztulás szenvedései közepette, de az Ő közbenjárása révén könnyeb a szenvedések elviselése.

Az Egyetlen Egyház részét képezik a tisztítóútban szenvedők is és a mennyországban lakók is. Így imádkozhatunk egymásért, a tisztítóútban szenvedők értünk, és mi értük, hogy kinek-kinek mire van szüksége az örök boldogsághoz, azt minél előbb megkaphassa.

A Szűzanya egyértelműen közli, hogy minden lélek mellett ott van, akárhol is tartózkodik (evilág vagy tisztítóút), amennyiben szívvel-lélekkel neki szenteli magát az adott lélek. Ez igen nagy segítség, hogy minél biztosabban a mennyországba juthassunk.

Törekedjünk arra, hogy egyre bensőségebb kapcsolatot alakítsunk ki a Szűzanyával, és így megérezhessük anyai segítségét hétköznapjainkban, de különösen halálunk pillanatában!

Jánossy Gábor

Az Úr közlése

„Szeretett fiaim! Ma az égi és a földi Egyház örömében osztottok, amely az angyali karokkal egyesülve mély imádással borul le Jézus Krisztus, a világ-egyetem Királya előtt.

Király Jézus Krisztus, mert Ő az örök Ige, az Atya Egyszülött Fia, lényegének képmása, dicsőségének Fényessége.

Minden Ő általa lett teremtve, és minden létező – Istent kivéve – az Ő, egyetemes királyi hatalma alatt áll.

„Mondá az Úr az én Uramnak: jobbam felől foglalj helyet, míg Én ellenségeidet számolyul vetem lábad alá! Az Úr kinyújtja hatalmas jogarod Sionból: Uralkodj ellenségeid közepette! Születésed óta tiéd a királyi méltóság a szent hegyen, anyád méhétől kezdve, ifjúságod hajnala óta.”

Jézus Krisztus Király győzelmének alapján is! Ugyanis a megtestesülés pillanatában az Ige isteni személyében magára veszi az emberi természetet, és ebben a megszemélyesült egyesülésben az emberség személyes közösségbe kerül magával az istenséggel.

A Kálvárián végbement megváltás művével Jézus megszabadítja a teremtett világegyetemet a Sátán rabszolgaságából, amelynek az első ember bűnbeesése miatt lett alávetve, amelyért Ő maga fizette meg a kereszten a tartozást az isteni Igazságosságnak.

Így az egész világegyetem, amelyet a Gonosztól váltott meg, és visszavezetett a mennyei Atyával való teljes közösségbe, Krisztus királyi uralma alá tartozik és részesedik a bűn és a halál felett aratott győzelmi tervében, mint Isten gyermeke és a mennyei Jeruzsálem honpolgára.

„Én vagyok az Első és az Utolsó s az Élő. Halott voltam, de most örökkön élek. Nálam van a halál és az alvilág kulcsa.

A győztesnek, aki mindvégig kitart mellettem, hatalmat adok a pogány nemzetek fölött. Vasvesszővel kormányozza őket, és mint cserépedényeket összetöri. Ezt a hatalmat Atyámtól kaptam. És neki adom a Hajnalcsillagot. Nevét nem törölöm ki többé az élet könyvéből, hanem megvallom Atyám és angyalai előtt.

A győztest oszloppá teszem Isten templomában és többé nem távozik onnan. Ráírom Istenem nevét és Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, mely az égből, Istentől szállt alá, valamint az én új nevemet”.

Király Jézus Krisztus, mert az Ő isteni küldetéséhez tartozik, hogy a teremtett világmindenséget visszavezesse az Atya tökéletes dicsőítésére, megtisztítva azt a Szentlélek égető tűzével oly módon, hogy teljesen megszabaduljon minden gonosz Szellemtől, a bűn minden árnyékától, hogy így megnyílhasson az új földi Paradicsom gyönyörűsége előtt.

Ekkor majd megdicsőül az Atya, és az Ő nevét fogja dicsőíteni az egész teremtés. És ebben az Atyával való tökéletes életközösségben megújult világban Jézus Krisztus helyreállítja az Ő dicsőséges országát, azért, hogy isteni megváltásának a műve tökéletesen megvalósulhasson.

A Szentlélek megnyitja majd a szíveket és elméket oly módon, hogy mindannyian teljesíthessék az Atya és a Fiú akaratát úgy, hogy amint a mennyben, úgy a Földön is tökéletesen teljesedjék az isteni akarat.

Hogy elérkezzék ez az új Ég és új Föld kora, át kell menni a fájdalmas és véres megtisztuláson, a nagy sanyargatáson és büntetésen.

Szeretett és Szeplőtelen Szívemnek szentelt fiaim! Hallgassatok égi Édesanyátok szavaira, aki szelíden készít elő és vezet el arra, hogy megéljétek ezeket a történeteket, mert immár elérkezett az idő, amelyet Zakariás próféta megjövendölt.

A Seregek Urának szózata: „Lesújtok a pásztorra, hogy szétszéledjenek a juhok: kezem a gyöngék ellen fordul.

A Seregek Urának szózata: Ezen az egész Földön – mondja az Ur – két rész elpusztul (és elvész) a harmadik rész megmarad. Ezt a harmadik részt tűzbe vetem és kiégetem, amint az ezüstöt is kiégetik, megtisztítom őket, mint az aranyat is megtisztítják. S majd segítségül hívja nevemet, én pedig meg-

hallgatom, és azt mondom: Ez az én népem. Ő meg azt mondja: az Úr az én Istenem”.

Ezen a napon, midőn Krisztusnak, a világegyetem Királyának ünnepét ültetik, Én arra hívlak fel benneteket, hogy adjátok meg Neki hősiesség hitetek adóját, a biztos reményét és a lángoló szeretetét dicsőséges visszatérésének várásában, amely közeli szabadulásokhoz vezet benneteket.

Ahogy a Szentírás mondja, Jézus Krisztus a hűség tanúja, a holtak zsengeje, Ő a Föld királyainak a feje. Jézus Krisztus szeretett minket és megszabadított bűneinktől életének feláldozásával. Azt akarja, hogy Vele uralkodjunk, mint Istennek, az Ő Atyjának papjai szolgáljunk. Neki legyen dicsőség és hatalom mindörökké. Ámen.

Vigyázat! Jézus Krisztus az ég felhőin jön el, és mindenki látni fogja Őt, azok is, akik megölték! A Föld népei megrémülnek. Igen! Ámen.

„Én vagyok az Első és az Utolsó, mondja Isten az ÚT, Aki van, Aki volt, és Aki eljön, az Uralkodója az egész világegyetemnek.”

Annak az Anyának az örömeivel áldalak meg benneteket, aki látja, hogy kicsinyei egyre jobban hallgatnak rá és követik őt azon az úton, amelyet Ő jelölt ki számotokra, mint Próféta Asszony ezeknek az utolsó időknek, amelyben éltek, Jézus Krisztussal, az Én Fiammal, akit ma Istenségének királyi ragyogásában imádtok; megáldalak benneteket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevében.”

San Marco (Udine), 1992. november 22.

Krisztus Király ünnepe

A Szűzanya elmondja Krisztus Királyságának a lényegét.

A Jézus szájába adott szavak győztesről szólnak. Ki a győztes? Aki mindvégig kitart Jézus Krisztus mellett. Ennek a győztesnek hatalmat ad Jézus, mely hatalommal vasvesszővel kormányozza majd a győztes a pogány nemzeteket, és pogányságuk miatt mint a cserépedényt összetöri azokat. A győztest Jézus oszloppá teszi Isten templomában, az új Jeruzsálemben, mely a mennyből száll alá.

Krisztus Király vissza szeretné vezetni a világmindenséget az Atya tökéletes dicsőítésére. De ebbe az új földi Paradicsomba csak a büntől, a gonosz szellemtől megszabadultak juthatnak be.

Amikor ez megvalósul, akkor megdicsőül az Atya itt a földön is, az Ő nevét fogja dicsőíteni az egész teremtés – a megtisztultak seregei. A megtisztuláshoz azonban át kell mennünk a fájdalmas és véres megtisztuláson, a nagy sanyar-

gattatáson és büntetésen. Nem véletlenül mondta Jézus, hogy fel kell vennünk keresztünket!

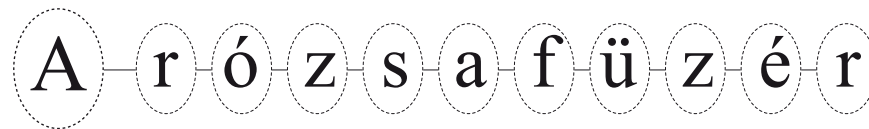
A Szűzanya Zakariás próféta kemény jövendölését idézi a megjegyzéssel, hogy most érkezett el ennek az ideje: az emberek kétharmada elpusztul, az egyharmadát kemény megpróbáltatásokon keresztül tisztítja meg az Úr, hogy tisztán léphessenek be az új Ég és az új Föld korába.

Hogy ott lehessünk az egyharmadban, már most igyekeznünk kell hősies hittel, és Krisztus dicsőséges visszatérését váró lángoló szeretettel élnünk.

Vigyáznunk kell, hiszen Krisztus – ahogy elment – úgy fog visszajönni az ég felhőin. Aki nem az ég felhőin érkezik, az hiába mondja magát Krisztusnak, nem lesz az! Nagyon éberem kell örködnünk, hiszen jó eséllyel érkezik még közben köztünk járó emberként az Antikrisztus, aki nem a felhőkön fog érkezni!

A Szűzanya bíztat minket, hogy ő anyai örömmel látja és szemléli, hogy kicsinyei, a neki ajánlott lekek egyre jobban hallgatnak rá. Igyekeznünk kell, hogy rendszeres felajánlásunk által, és hitéletünk napi megélésével mi is egyre jobban hallgassunk a Szűzanyára.

Jánossy Gábor

Fatima üzenete dióhéjban

Fatima egy portugáliai kisváros kevéssel több, mint 100 évvel ezelőtt keltette fel az egész világ érdeklődését és hamarosan egyik leglátogatottabb zarándokhelyé vált. A kegyhely kisugárzása és üzenetének aktualitása napjainkban sem csorbult.

Az I. világháború borzalmai közepette, 1916. május 13. és 1917. október 13. között, *Lúcia Santos*, valamint *Francisco* és *Jácinta Marto* fatimai pásztorgyerek három angyali és hat Mária-jelenésben részesültek. 1917. október 13-án történt a Napcsoda, amelynek a becslések szerint 30-70 000 tanúja volt. A három fatimai látnok előre bejelentette, hogy aznap délben csoda fog történni. „*A zuhogó eső egyszer csak elállt, és a felszakadozó felhők mögül opálfényű forgó korongként bukkant elő a Nap. Szivárványszínű sugarakat szórt, majd meg-meglódult a Föld felé. Sokan azt hitték, itt a világvége. A jelenés perceként tartott, s amikor véget ért, a szemtanúk elmondása szerint csuromvizes ruháik egyszerre teljesen szárazak lettek!*”.

Isten anyja kijelentette, hogy emberiség eltért Istentől és a vesztségbe rohan. A Szent Szűz imát, böjtöt és engesztelést kért, valamint Oroszország felajánlását Szemplőtelen Szívének!

A felajánlásra a pápák több kísérletet is tettek, amelynek keretében a világot, az emberiséget a Szűzanyának ajánlották, de a Jelenés akaratának megfelelően kizárólag Oroszország felajánlása a világ püspökeivel egyesülve, mind a mai napig nem történt meg!

Kérte a Szűzanya, hogy naponta imádkozzuk a szentolvasót, és amennyiben lehetséges, naponta vegyünk részt szentmisén!

A Szemplőtelen Szűz három titkot bízott a gyermekekre. Az első titok a pokol szörnyű látomását tartalmazza, amely a kárhozatal valóságára hívja fel a figyelmet, amelyet sokan különösen napjainkban nem vesznek komolyan.

A második titokban a Szűzanya megígérte a világháború végét, de előre megmondta, ha Oroszország és az emberiség nem tér meg, újabb háború jön, amely borzalmasabb lesz, mint az első! Oroszország pedig elterjeszti az egész világon tévtanait, és az Anyaszentegyházra sötét idők köszöntenek! Mindezt

az emberiség már átélte a II. világháború és a kommunista diktatúrák borzalmai során.

Marx és Engels írásaiban találunk utalásokat arra vonatkozóan, hogy a kommunizmus végső célja minden különbözőség megszüntetése, még a nemek közötti különbségé is, tehát a család hagyományos formáját fel kell számolni. Ezt testesíti meg manapság az ún. gender-ideológia.

A harmadik titok – abban a formájában, ahogyan azt a Szentszék nyilvánosságra hozta – egy nagy szorongattatásról számol be, ami egyaránt érinti a világot és az Egyházat is. A nyilvánosságra hozott szöveg „*A két, már korábban elmondott rész után Miasszonyunk bal oldalán, egy kicsit magasabban láttunk egy angyalt, bal kezében lángpallossal; szikrázva lángokat bocsátott ki magából, mintha föl akarná gyújtani a világot; de a lángok kialudtak, amikor találkoztak a Miasszonyunk felénk nyújtott jobbjaiból áradó sugárzással. Az Angyal jobb kezével a Földre mutatva hangos szóval mondta: „Bűnbánat, bűnbánat, bűnbánat!”*” (L'Osservatore Romano 2000. június 30-i száma)

Sokak vélekedése alapján a harmadik titok még beteljesedés előtt áll és a beteljesedést egy nagy hitehagyás fogja megelőzni, mely még az Egyház belső köreit is érinteni fogja. Az igazakra nagy megpróbáltatás vár, de végül a Szűzanya Szeplőtelen Szíve fog győzedelmeskedni!

A látnokok közül csak *Lúcia* érte meg a felnőtt kort és szerzetes nővér lett. Az 1950-es években a zárdában *Lúciának* ismételten megjelent a Szűzanya és közölte, hogy számos lélek veszik el, ezért kérte a rózsafüzér imádkozását és tanúskodott annak hatékony erejéről: „*A Rózsafüzér imával fogjátok lelketek megmenteni és számtalan lélek megmenekülését kieszközölni!*”

Ft. Grujber Zsolt plébános

(Források: *Zarándokok könyve; Fatimáról beszél Lúcia nővér; L'Osservatore Romano 2000. június 30-i száma; Athanasius Schneider-Fülep Dániel: Katolikus Egyház merre tartasz?*)